Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 9 Mei 1942
5e Jaargang Nr. 144

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

NEDERLAND WAS NIET NEUTRAAL!

Wij brengen het bewijs, dat de Nederlandsche defensie onderhoorig was aan de Britsche

VOOR het meerendeel der Nederlanders staat het ook nu nog zonder meer vast, dat de uitgeweken regeering steeds een politiek van strikte neutraliteit heeft bedreven en dat er geen sprake van was, dat zij handlangersdiensten verricht zou hebben voor een der oorlogvoerende partijen. Weliswaar kon en wilde niemand zich ontveinzen, dat de sympathie uitging naar het „vrije" en „democratische" Engeland, maar een daadwerkelijke schending van de neutraliteit achtten de goedgeloovige burgers toch een onmogelijkheid. Het tijdens den wereldoorlog ontstane fabeltje, dat de begrippen „Wilhelmina" en „vredeskoningin" onafscheidelijk aan elkaar verbonden waren, leefde ook in 1940 nog onverzwakt voort. Het was nimmer tot de massa doorgedrongen, dat Nederland zijn neutraliteit tijdens den eersten wereldoorlog slechts aan toevallige omstandigheden der internationale politiek te danken had en aan het feit, dat de oorlogvoering van toen een geheel ander karakter droeg, zoodat de „vredespolitiek" van Wilhelmina wel iets was, waarmee een kinderlijk gemoed zich op Oranje-hoogtijdagen kon bezighouden, doch waarop men zich toch nooit in den ernst van het politieke leven zou mogen beroepen. Zelfs aan het bekende grensincident bij Venlo in het najaar van 1939, dat toch een waarschuwing had moeten zijn voor het Nederlandsche volk, dat zijn leiders op den verkeerden weg waren, werd nauwelijks eenige aandacht geschonken en de joodsche en verjoodschte pers slaagde er al spoedig in de zaken om te draaien en dit incident voor te stellen als een ongemotiveerden, brutalen menschenroof van de zijde der gehate nazi's. Veel risico namen de regeering en de pers bij deze voorstelling van zaken overigens niet: dit volk was onder de zoetklinkende slaapliedjes van een Colijn zoover ingedommeld, dat het nauwelijks nog door iets kon worden opgeschrikt.

Aan de hand van een berichtgeving in het Engelsche tijdschrift „Picture Post" van 9 Maart 1940 brengen wij in dit nummer een nieuw bewijs, dat de zich Nederlandsch noemende regeering volmaakt onderhoorig was aan de Britten. Brutaalweg schrijft immers het Engelsche blad, dat er een gaping bestond tusschen de Nederlandsche en de Belgische verdediging van waaruit de Duitschers Engeland zouden kunnen aanvallen en dat dit gat derhalve werd gedicht! En niemand was er, die zijn stem tegen deze publicatie deed hooren; niemand ook, die hier sprak van een grove insinuatie. Dit artikel werd als een vanzelfsprekendheid aanvaard en het vond ten overvloede zijn bevestiging in het nauwe contact, dat er tusschen den Nederlandschen en Belgischen Generalen Staf bestond en in de wijze, waarop de verschillende grenzen van ons land werden verdedigd.

Men begrijpe ons goed: wij brengen deze kwestie in de openbaarheid, omdat de meeste Nederlanders — zij, die zich nog niet tot de nieuwe wereldbeschouwing hebben bekend — gehecht zijn aan formeele begrippen. Voor ons zelf zoeken en behoeven wij niet een juridische rechtvaardiging van den intocht der Duitsche troepen, waarvan wij thans den tweeden jaardag herdenken. Volkomen afgezien nog van het feit, dat de Londensche emigrantenregeering ons grondgebied door haar onverantwoordelijke politiek in gevaar heeft gebracht, kwam voor ons de Duitsche weermacht als een historische noodzakelijkheid, als de eenige macht ter wereld, die ons kon bevrijden van de dictatuur eener joodsch-plutokratische kliek en die ons het socialisme van den arbeid zou kunnen brengen. Als een macht ook, die het Nederlandsche volk uit de grenzen van een verkeerd begrepen en eng nationalisme zou halen om het in de groote Germaansche levensruimte te voeren.

Deze tiende Mei is voor ons dus niet een dag van rouw. Rouw hebben wij slechts om het feit, dat de twee groote Germaansche volkeren, het Engelsche en het Duitsche, nog steeds niet voorgoed een einde hebben gemaakt aan dezen volmaakt zinneloozen en misdadigen oorlog, die door het nageslacht als een der grootste dwaasheden uit de wereldgeschiedenis zal worden beschouwd. Rouw hebben wij voorts om het feit, dat het Engelsche volk nog altijd niet de ware aanstichters van dezen krijg herkent — en indien het dit doet, zich niet daartegen verzet — en rouw hebben wij tenslotte over de meerderheid van ons volk zelf, die nog steeds in blijde verwachting verkeert van de democratische bevrijders van overzee en zoodoende uitgeschakeld wordt van het grootsche opbouwwerk, waarvan wij thans de inleiding beleven. Doch niets zal ons kunnen verhinderen om onze overtuiging uit te dragen en voor ons deel reeds nu een zoodanige houding in te nemen, als later gemeengoed zal worden: Met Duitschland voor een nieuw, een beter, een socialistisch Europa!

BEZETTING, TOEN en NU

NOG slechts enkele dagen en het is twee jaren geleden, dat de Duitsche troepen ons land bezetten. Aanvankelijk was ons volk met stomheid geslagen. Overeenkomstig de bedoelingen van een jarenlang gevoerde propaganda, die haar uitwerking niet gemist had, werd algemeen verwacht, dat de „barbaren", de „Hunnen", zich ook als zoodanig, zoo niet erger zouden gedragen. En dat viel mee. Dat viel zooveel mee, dat men er, tenminste in die eerste dagen en weken, geen woorden voor kon vinden. Later is dat weer anders geworden. De eene groote mond na den andere viel, nadat de eerste beklemming was geweken, weer open en toen bleek, dat zij niet onmiddellijk werden dichtgetimmerd, doch integendeel meestal zelfs beleefd, vriendelijk of medelijdend over zooveel domheid en onverstand werden aangehoord, zwol het koor der „anti's", dat zijn weggezakten moed voelde terugkeeren, weer spoedig aan tot de ons van vóór Mei 1940 bekende afmetingen. De Duitsche autoriteiten lieten dit rustig toe. Zij deden meestal of zij van die schreeuwers niets bemerkten, doch verzuimden daarbij geenszins een reeks van maatregelen te treffen, die, door een deel van ons volk thans reeds als nuttig en noodig begrepen, eens door allen zullen worden toegejuicht.

Voorzichtig, indien men niet beter wist zou men geneigd zijn te zeggen: schroomvallig, gingen de Duitsche burgerlijke en militaire autoriteiten den weg, dien zij èn door de toestanden, welke zij hier aantroffen èn door de oorlogsomstandigheden gedwongen waren te gaan. Zij lieten zich daarbij leiden door de gedachte, dat zij — zij het helaas met het zwaard in de hand — gekomen waren als vrienden, als bevrijders. Hun ideëele doelstelling was en is dit volk te verlossen uit het moeras van kapitalisme en jodendom, waarin het, verdoofd door een zoogenaamde „democratie", dreigde te verstikken. Met het doel, dit volk op te voeden in de gemeenschapsgedachte van het nationaal-socialisme.

HOE geheel anders had dit kunnen zijn. Wij willen niet van onze lezers vergen zich eens voor oogen te stellen hoe het er hier wel zou uitzien na twee jaren van *bolsjewistische* bezetting. Of hoe, wanneer wij eens een joodsche militaire bezetting hadden moeten aanvaarden — gesteld, dat de begrippen „jood" en „militair" ooit wezenlijk te vereenigen waren! Ook willen wij niet het beeld oproepen van Nederlandsche militairen als bezettende macht in het buitenland. Wij hebben een herinnering aan een Antwerpsche Keyzerlei, waar eenige duizenden landgenooten na een zeer v r i e n d s c h a p p e l i j k e n voetbalwedstrijd in de beruchte *overwinnings*-stemming van „wij-gaan-naar-Rome" de blommetjes buitenzetten. Een eventueele overwinning na een minder vriendelijke uiteenzetting met de wapenen zou ongetwijfeld nog andere gevolgen hebben.

Doch wij willen ons bepalen tot een zeer recent verleden. Tot het verleden van 1918 en volgende jaren. Toen het Duitsche Rijnland, het Saarland en het Ruhrgebied waren bezet door de troepen der toenmalige Geallieerden. Een bezetting, die zich niet beperkte tot de periode, welke verliep tusschen het sluiten van den wapenstilstand en het tot stand komen van den „vrede", doch die ook daarna nog vele jaren onverminderd voortduurde. Een bezetting dus in vollen vredestijd!

„Onward, Christian soldiers", zingen Winston Churchill en Franklin Delano Roosevelt, wanneer zij, tusschen twee nederlagen door, den tijd vinden elkaar te ontmoeten. Gelijk ook toen de bijeenkomsten vervuld waren van vroom geluid. „Onward, Christian soldiers".... Maar ondertusschen werden Senegaleezen, kersversch geïmporteerd uit het donkere Afrika, losgelaten op de Duitsche vrouwen en meisjes. Dit, wij herinneren er nogmaals aan, in vollen vredestijd! De wonden, welke toen in het Duitsche land werden geslagen, zijn thans, na ruim twintig jaren, nog niet geheeld.

Over het optreden van deze zwarte troepen zullen wij thans zwijgen. Slechts willen wij enkele toestanden en maatregelen in de herinnering terugbrengen, welke toen golden in het direct aan ons land grenzende deel van het Rijnland, dat door Belgische troepen was bezet. Toestanden en maatregelen, die wij persoonlijk meemaakten en welker verpletterenden indruk wij nimmer zullen kunnen vergeten.

DIRECT na den intocht van de „overwinnaars" — met volle muziek trokken zij langs de huizen, waarbinnen zoovele Duitsche vrouwen en kinderen schreiden om het verlies van hun in den strijd gevallen man, zoon of vader — werd de burgemeester van de stad bij den commandant ontboden. De staat van beleg werd afgekondigd. Alle verkeer van 's avonds 9 uur tot 's morgens 5 uur werd verboden. De Duitsche politie werd ontwapend; voortaan zouden de Belgische militaire patrouilles voor de veiligheid zorgen. Bioscopen, schouwburgen en concertzalen werden gesloten; alle vergaderingen en bijeenkomsten afgelast en verboden. Binnen drie dagen diende iedere bewoner zich te hebben voorzien van een officieel afgestempeld legitimatiebewijs, dat te allen tijde aan de militaire overheid moest kunnen worden getoond. Het binnengaan of verlaten der stad was slechts toegestaan, indien de Belgische bevelhebber daartoe zijn toestemming schriftelijk had verleend. Het was echter verboden ook maar iets mee te nemen.

De bezettingstroepen werden ingekwartierd. De officieren — die zich van hun „dames" lieten vergezellen, wenschten huisvesting in particuliere woningen. Opdat de heeren zelf hun keuze zouden kunnen maken, dienden direct lijsten te worden aangelegd en ingeleverd van alle daarvoor in aanmerking komende huizen, bij voorkeur voorzien van centrale verwarming, bad en vaste waschtafels.

Deze troepen moesten ook gevoed worden. Weliswaar was het land ruim vier jaren lang uitgehongerd door een blokkade, welke ook na het sluiten van den wapenstilstand nog niet werd opgeheven, zoodat er zelfs voor de vrouwen en kinderen groot gebrek was aan het allernoodigste, maar voor de Belgische officieren en manschappen diende onmiddellijk het noodige te worden geleverd. Indien zulks niet gebeurde, zou het bezit van de boeren in de omgeving worden gevorderd!

In den avond van de bezetting trokken officieren, gevolgd door tot aan de tanden gewapende soldaten door de „betere" buurten. Zoekend gleden hun oogen langs de huizen. Zoodra iets gevonden werd, dat hun aanstond klonk een kort bevel. De patrouille eischte toegang: legde beslag op één of meer kamers. Waarbij het ten strengste verboden werd daaruit iets te verwijderen — uitgezonderd het lijfgoed der oorspronkelijke bewoners, die zelf maar moesten zien, hoe en waar zij onderdak vonden.

ZWAAR drukte deze bezetting op het geheele volk. Op straat durfde men nauwelijks een gesprek te voeren. Elk oogenblik immers konden de patrouilles opduiken en ieder woord was dan gevaarlijk. De Belgen kenden de beteekenis van het woord „Schwein" en gaven aan elk woord, dat op „ein" eindigde, dus in klank een oppervlakkige overeenstemming bezat, deze beteekenis. Een simpel „nein", een doodgewoon „allein" kon aanleiding gaven tot arrestatie, tot deportatie. Want bij de rechtszittingen, waarbij de „misdadigers" zich hadden te verantwoorden voor Belgische krijgsraden, werd aan de Duitsche getuigenverklaringen niet de minste waarde gehecht. Het woord daarentegen van den eersten den besten Belgischen recruut, die dikwijls zijn eigen landstaal, laat staan het Duitsch, niet kende, werd onvoorwaardelijk geloofd.

Onbeschrijfelijk was de aanmatiging, waarmede de Belgische officieren zich gedroegen. Zij hadden tot gewoonte steeds een rijzweep in de hand te dragen. Bij het minste of geringste sloegen zij, dikwijls onder den invloed van sterken drank, Duitsche mannen en vrouwen daarmede tot bloedens toe in het gezicht. „Alle Duitschers zijn zwijnen", was het argument.... Daarom liepen zij ook nooit alleen en lagen de straten der stad verlaten. Wie niet door zijn werk of beroep gedwongen werd, bleef thuis. Wie uitging, liet zijn huisgenooten in bezorgde stemming achter; pas 's avonds wanneer zij thuiskwamen voelde men zich opgelucht. Alweer een dag voorbij....

Velen werden veroordeeld tot straffen, welke in België of in Frankrijk moesten worden uitgezeten. Toch waren de gevangenissen overvol. Want wie een Belgischen officier onbeleefd groette of minder vriendelijk aankeek, was strafbaar. Gelijk ook het oneerbiedig bejegenen van een vaandel van den „overwinnaar", door bijvoorbeeld voorbij te loopen zonder den hoed te lichten, als misdrijf werd beschouwd. In het algemeen verliet geen Duitscher den krijgsraad zonder straf, ook al was zijn onschuld volkomen duidelijk.

Toen de honger te groot werd en zelfs de requireeringen geen resultaat meer opleverden, werd de blokkade voor het bezette gebied opgeheven. De aanvoer van levensmiddelen bestond uit ranzig Amerikaansch spek, dat den naam „Wilson-spek" ontving en maismeel. Afgekeurde legervoorraden, die aan de arme bevolking voor duur geld werden verkocht.

Zelfs een oppervlakkige schildering van al het leed, dat toen aan Duitschland is aangedaan, van de ellende aan duizenden en nog eens duizenden berokkend, van de beleediging en den smaad, waarmede een volk, dat na vier jaren van strijd op misleidende voorwaarden doch militair ongeslagen de wapens had neergelegd, werd bejegend, is niet mogelijk. Het Duitsche volk heeft dit gedragen en verdragen. Maar het kon dit niet vergeten....

VOOR geheel Duitschland was, ook na het sluiten van den vrede, het bezit van een radiotoestel een verboden luxe. In ons land — in oorlogstijd — is het bezit en gebruik daarvan aan iederen volksgenoot vrijelijk toegestaan. Al weten de Duitsche autoriteiten zeer goed, dat deze vrijheid wordt misbruikt om te luisteren naar misleidende en leugenachtige propaganda. Gelijk het iederen geestelijke is geoorloofd op den kansel openlijk te bidden voor een gevluchte koningin en een gedroste regeering. Hoewel gewikkeld in een strijd op leven en dood, een strijd, die het zijn of het niet-zijn van het Duitsche volk en van geheel Europa beteekent, vinden de Duitsche autoriteiten de gelegenheid tot het treffen van vele sociale maatregelen, waarvoor het de vroegere Nederlandsche regeering aan voldoende belangstelling en oprecht medegevoel met onze misdeelde volksgenooten ontbrak. Honderden bekwame ambtenaren, die in Duitschland zelf slechts noode gemist kunnen worden, zijn voortdurend in de weer om maatregelen te treffen, die, ondanks de moeilijke omstandigheden, voor een niet gering deel veroorzaakt door de hongerblokkade onzer „bondgenooten", het leven dragelijk en zelfs veel meer dan dat maken. Waarbij zij openstaan voor ieder advies — gelijk voor iedere gezonde critiek — ook van Nederlandsche zijde.

Het bedrijfsleven wordt in gang gehouden; de werkloosheid bestreden. Kultuur, sport en amusement worden, gelijk onderwijs en wetenschap, bevorderd en gestimuleerd. Geen moeite is te groot, geen zorg te zwaar.

Laten onze zwaartillende landgenooten, die van ieder prikje een doodwond maken, die er steeds weer op uitzijn, het geringste op te blazen tot het wanstaltige afmetingen heeft aangenomen, eens een oogenblik denken aan de bezetting, die het Duitsche volk in „vredestijd" heeft ondergaan. Laten deze landgenooten eens een vergelijking maken tusschen de toestanden toen en daar en die van hier en nu. En daarbij bedenken, dat dezelfde mannen, die toen zoo vertrapt werden, als overwinnaars hier binnenrukten. Laten zij bedenken, dat deze mannen zich hier uiterst correct gedragen, terwijl toch een kleine wraak, een kleine vergoeding voor het toen geledene, zoo vreeselijk gemakkelijk zou zijn.

Mogen deze overwegingen velen tot nadenken stemmen aangaande den achtergrond van het gebeuren dezer dagen. Het heil van ons volk zal er mee gebaat zijn!

BIJ DEN VERJAARDAG VAN DEN LEIDER

MUSSERT EN NEDERLAND

Kam. Ernst Voorhoeve was zoo vriendelijk ons op ons verzoek ter gelegenheid van den verjaaardag van den Leider onderstaande bijdrage ter beschikking te stellen.

HET Nederlandsche volk bevindt zich op het dieptepunt van zijn geschiedenis. Hoezeer ons volk ook leefde in den waan van ongestoorde rust en meende het monopolie van de veiligheid te bezitten, omdat het jaarlijks zijn goudgerande premie offerde aan de Volkenbonds-assurantie te Genève, heeft het zich niet kunnen ontworstelen aan de dynamiek van den tijd, aan de nationaal-socialistische revolutie die — en dat is de ironie van het lot — door toedoen van Chamberlain en Daladier in September 1939 een Europeesche revolutie is geworden.

Het Nederlandsche volk moge nog verdeeld zijn, over één zaak zal eenstemmigheid kunnen vastgesteld worden: de toekomst van ons volk ligt in de weegschaal van dezen oorlog. De afloop van den oorlog beslist over ons bestaan. Geen deel van ons rijk, hetzij in of buiten Europa, heeft den oorlog buiten zijn gebied kunnen houden. Door een reeks misdadige politieke handelingen heeft de Nederlandsche regeering, zetelend in den Haag, Duitschland gedwongen ons land te bezetten. Tot emigrantenclub gedegradeerd en werktuig geworden in de handen van Churchill, hebben deze heeren Curaçao en Suriname aan Amerika verkwanseld en als kroon op hun vernietigingswerk Oost-Indië betrokken in het bloedig avontuur van den voor Amerika en Engeland na eenige weken reeds hopeloozen oorlog in den Pacific.

Wanneer de Nederlandsche nationaal-socialisten thans dag en nacht ijveren om in alle kringen van ons volk vertrouwen te wekken in hun leider, dan doen zij dit, omdat zij weten, dat alleen Mussert als Nederlandsch staatsman op dit oogenblik het noodlot van ons volk meester kan blijven.

Wanneer in de politieke geschiedenis een situatie ontstaat, waardoor een volk gedwongen wordt een beslissende wending te nemen in zijn politiek beleid, dan roept dit volk den staatsman op den voorgrond, die reeds lang door zijn denkbeelden en zijn activiteit als den vertegenwoordiger geldt van den nieuw te volgen koers. Dit hebben wij dezer dagen zien geschieden in Frankrijk.

Dit toepassende op ons volk is er maar één man, die kan gelden als geroepen te zijn het lot van het Nederlandsche volk in handen te nemen, temeer daar het hier niet gaat om een politieken koers alleen, maar om het voltrekken van de revolutie, die dit volk niet uit den weg kan gaan.

HET is Mussert, die sedert 1931 het Nederlandsche volk heeft gezegd, ja toegeroepen, dat wij ons bevinden in een kentering der tijden, die de machtsposities van Engeland, Amerika, van het goudblok heeft ondergraven.

Het is Mussert, die sedert 1931 het Nederlandsche volk heeft gezegd, dat het zich politiek weer op Duitschland moest orienteeren en zich niet laten opsluiten in de Engelsche bevangenheid.

Het is Mussert, die sedert 1931 het Nederlandsche volk heeft gewaarschuwd voor een blinde politiek tegen Duitschland, Italië en Japan: een politiek, geïnspireerd door al-Juda, een politiek, die onnoemelijk onheil over ons volk en ons Rijk zou brengen.

Het is Mussert, die, nadat zijn voorspellingen bewaarheid waren, het lot van ons volk in handen heeft genomen, naar Berlijn is gegaan en den Führer de trouw der Nederlandsche nationaalsocialisten in verbondenheid op leven en dood met Duitschland heeft verzekerd.

Het is Mussert, die bij deze gelegenheid van den Führer mocht vernemen, dat voor Nederland in het Europa van morgen een plaats met behoud van eer en vrijheid beschikbaar is, wanneer Nederland in samenwerking met Duitschland en andere Germaansche Staten, onder de leiding van het Rijk, zijn taak in het nieuwe Europa wil vervullen.

Het is Mussert, die met inspanning van al zijn krachten werkt om het Nederlandsche volk te overtuigen van de juistheid van zijn 10-jarige politiek, bewaarheid door de historie, en die de N.S.B. meer en meer maakt tot het politieke instrument, dat voor het Nederlandsche volk reddinggevend zal zijn.

Het is daarom, dat thans alle Nederlandsche nationaalsocialisten zijn geconcentreerd in de N.S.B. en al hun krachten inzetten om het levenswerk van Mussert te doen slagen. Zij doen dit, omdat zij voor eer en geweten overtuigd zijn zoodoende te handelen voor het welzijn van volk en vaderland.

ERNST VOORHOEVE

Naar den Eindstrijd
ook aan het thuisfront!

EEN WEEK VOL GEBEURTENISSEN

ER is een verschil tusschen een „koude" wind en een „frissche" wind en wanneer wij dit artikel willen beginnen met de opmerking, dat er een „frissche" wind over Nederland waait, diene men ons hier niet verkeerd te verstaan: de weersomstandigheden dit voorjaar (schuld der bezettende macht) zouden daartoe aanleiding kunnen zijn.

Onder de machtige walsing van de germaansche oorlogsmachine tegen de westersche machten, stortte reeds in de Meidagen van 1940 het geheele wrakke, van kleinhollandsche bekrompenheid en duffen schotjesgeest doortrokken regeeringstelsel en alles wat daarbij behoort hier te lande, als een mislukte pudding zieltogend in elkaar: de gemoedelijke, burgerlijke rust, welke weliswaar enkele malen daarna ernstig of minder ernstig werd verstoord, zou niet den indruk kunnen vestigen, dat de laatste phasen eener europeesche revolutie zich ook hier voltrekken en toch is niets minder waar. De enkele thans achter ons liggende Meidagen van 1942 hebben dit bewezen: De nieuwe tijd is aangebroken!

1 MEI: DE DAG VAN MUSSERT

Het was op den eersten Mei, dat de stem van den Leider der Nationaal Socialistische Beweging in al haar helderheid en kracht door den aether klonk en het programma uiteenzette, waaronder ook hier te lande het nationaalsocialisme in den strijd voor Volk en Vaderland de overwinning zal behalen op al die duistere machten, welke de volksche opstanding en bevrijding belemmeren en onmogelijk maken! Tienduizenden, die enkele jaren geleden de uitgaven van E.D.D. en ander joodsch rioolvuil met graagte en enthousiasme tot zich namen, zullen nu begrepen hebben, wat die strijd voor Volk en Vaderland wil zeggen, die in December van het jaar 1931 door den ingenieur uit Utrecht werd begonnen.

1 MEI: DE DAG VAN HET ARBEIDSFRONT

Het was op dezen zelfden eersten Mei, dat Woudenberg de oprichting van het Arbeidsfront aankondigde, waardoor eindelijk het ideaal bereikt werd, dat honderdduizenden kameraden van den arbeid reeds vanaf het begin van den vakbewegingstijd voor oogen stond: een machtig, eensgezind leger van den arbeid, vereenigd in harmonie en eendrachtig willen, het geluk bekampend van iederen arbeidskameraad, trots afkomst en trots godsdienst. Niet meer zal voortaan gevraagd worden bij de beoordeeling van den arbeid van wáár de werkman kwam, noch wat hij geloofde, deed of bedreef: alléén de vraag zal zijn: wat presteert gij? En hoe? Ofschoon buiten iedere politieke partij staand, zal onder het nationaal-socialistisch leiderschap van kameraad Woudenberg in diens geest de vrede en het geluk van den arbeid bevochten worden in overeenstemming met den werkgever: werkgever en werknemer, beiden dus gezien en geoordeeld als de samenstellende deelen der volksche gemeenschap.

2 MEI: DE DAG VAN DE JEUGD!

Na den 1en Mei volgde de tweede Mei: de dag van Neerlands Jeugd. Door geheel Nederland stonden, één van denken en één van willen, overal de jeugdstormdiensten aangetreden onder het parool: „Arbeid en Grootheid". Hier was het niet de politieke partij, hier was het niet de arbeid, die van een éénsgezind streven getuigde om het Nederlandsche volk tot bloei en roem te voeren, hier waren het de jongeren in stormstersblouses of stormerskiel. Onder het uitspreken van de vlaggespreuk:

„Arbeid is de grond van 't leven,
Arbeid, bron van kracht en moed,
die een volk uit zijn verneedring
langzaam weer herrijzen doet"

gingen de vlaggen van 't jonge Nederland in eerbied voor den Arbeid langs de stokken omhoog, wapperden zij in den frisschen Meiwind, getuigend van een Nederlandschen geest, de arbeid erkennend als de eenige ware factor om uit te stijgen uit den poel, welke het Nederlandsche volk had leeren zien en leeren kennen.

En na den tweeden Mei volgde een derde Mei en op dien dag was het de vroegere Residentie, die op 't befaamde Houtrust den Arbeidsdienst zag optrekken!

3 MEI: DE DAG VAN DEN ARBEIDSDIENST

Het was een machtige en massale demonstratie van jongkerels en jongmeiden, die daar, in een weliswaar sober doch bont en opwekkend programma van hun verlangen en hun begrijpen van orde en discipline getuigden: een orde en discipline, welke we in een voorbije periode in het hier te lande toch noodige leger vergeefs vermochten te zoeken en te vinden! Met een lichaam en een geest, gestaald en gedrild, zooals dat hier werd gedemonstreerd, wacht Nederland een nieuwe toekomst: Duizenden en duizenden volgden met gespannen blikken het geheele verloop der bijeenkomst: onder de wappering van hakenkruis- en oranje-blanje-bleuvanen en de arbeidsdienstvanen van Nederland baande zich ook hier de nieuwe tijd een weg.

Ook in den strijd tegen het jodendom werd een maatregel genomen:

DE DAVIDSSTER ALS KENMERK VAN HET WARE (GEVAAR)

Hiermede is weliswaar het jodenprobleem geenszins opgelost, maar de argeloozen dezer wereld zijn thans tenminste gewaarschuwd.

MISLEIDENDE MAJESTEIT

Gedurende een regeeringsperiode van ruim veertig jaren, poogde koningin Wilhelmina, hoewel van nature weinig vorstelijk, in haar optreden een accent van minzame waardigheid te leggen. Wanneer zij zich door middel van de radio tot het Nederlandsche volk richtte, verzuimde zij dan ook nimmer te spreken van haar „dierbare landgenooten".

Toen deze „dierbare landgenooten", als resultaat van een door haar en haar regeering gevolgde onneutrale politiek in een oorlog met Duitschland geraakten, weigerde zij de gevolgen van deze houding te aanvaarden, doch onttrok zij zich daaraan door een smadelijke vlucht naar Engeland. In haar omvangrijke bagage nam zij toen wel haar kroonjuweelen en de goudschat van het Nederlandsche volk mede, doch vergat blijkbaar haar waardigheid in te pakken. Althans duidt de wijze, waarop zij zich vanuit den vreemde in radiotoespraken tot haar vroegere landgenooten pleegt te richten, op een ernstig gebrek aan waardigheid. Tot onze verwondering overigens, omdat het hier een oude vrouw betreft, die toch steeds in de „betere" kringen verkeerde.

Niet slechts trachtte zij, in strijd met alle internationaal geldende rechtsregels, het Nederlandsche volk aan te zetten, tot het plegen van sabotage, spionnage en geweld tegen de Duitsche bezettingsmacht, doch zij vergat zich daarbij zoover, dat zij, gelijk nog op 3 Maart van dit jaar, schold op de „moffen", er blijkbaar niet aan denkende, dat zij zelf in meer dan één opzicht afstammelinge is van deze „moffen" en blijkbaar tevens vergetend, dat zij, nog maar enkele jaren terug wàt blij was, toen zij haar eenige dochter aan zoo'n „mof" kon uithuwelijken. En nog wel aan een „mof", voor wien het een eer was, lid te zijn van de thans door haar zoo vervloekte „nazi"-partij!

Aan dergelijke uitbarstingen van machtelooze woede, die overigens meer thuishooren in een achterbuurt, dan aan een hof, zou men schouderophalend voorbij kunnen gaan, ware het niet, dat er menschen zijn, op wie deze scheldkanonnades zooveel invloed hebben, dat zij zich laten verleiden tot daden, die — de herhaaldelijk gepubliceerde vonnissen van den Duitschen krijgsraad bewijzen dit — noodlottige gevolgen hebben. Niet voor haar, die zich veilig waant in het overzeesche Engeland, maar voor de „dierbare landgenooten", die de kastanjes uit het vuur moeten halen.

Opnieuw is thans een doodvonnis voltrokken. Ditmaal aan 72 Nederlanders, meerendeels officieren van ons voormalige leger. Deze hadden zich o.m. schuldig gemaakt aan spionnage ten gunste van Engeland en aan voorbereiding van sabotage. Waarbij de ware schuldigen in Engeland moeten worden gezocht, waar een emigranten-regeering, met de voormalige koningin aan het hoofd, zich onledig houdt met stoken tegen de Duitsche bezettingsmacht.

Nederlanders, die zoo graag voor „nuchter" doorgaan, maar slapend en droomend de historie aan zich voorbij lieten trekken, mogen eens overwegen, dat eeuwen zijn voorbij gegaan, sinds wellicht met hooivorken en knuppels uitgeruste burgers zich met een redelijke kans op succes konden verzetten tegen poover bewapende soldaniers. In onze dagen moeten dergelijke pogingen als bij voorbaat nutteloos worden veroordeeld. Wat denkt eigenlijk een handjevol lieden met een actie op eigen houtje te bereiken, wanneer ons geheele Nederlandsche leger op oorlogssterkte, voorzien van alle machtsmiddelen, en alle technische en geografische voordeelen, den strijd nog geen week kon volhouden?

Keer op keer hebben de Duitsche autoriteiten nadrukkelijk gewaarschuwd tegen de gevolgen van een onverantwoordelijk optreden. Niemand, die thans nog kan verklaren, dat hij den ernst van deze misdrijven — ook in den zin van het volkenrecht — niet heeft beseft. Zéker niet de officieren, die hun eerewoord, op grond waarvan zij uit krijgsgevangenschap werden ontslagen, op deze wijze schonden. Deze officieren dienden bij hun onwaardig optreden geen enkel belang. Duitschland is in een strijd op leven en dood gewikkeld. Het Nederlandsche volk bevindt zich in het machtsgebied van de Duitsche weermacht. Dat is een feit, dat iedere Nederlander moet aanvaarden, of hij het nu prettig vindt of niet. Zoolang deze strijd duurt, zal het bezettingsleger hier de orde handhaven. Als het kàn met zachte, als het móet met harde, zéér harde middelen! De situatie, zooals Vlaanderen die gekend heeft in de jaren 1914-'18, is daarvan een welsprekend voorbeeld.

Het harde lot, dat thans 72 mannen heeft getroffen, vervult ook ons met deernis. Omdat zij hun leven offerden voor een koningin, die in haar beste dagen onbekommerd en „weltfremd" schilderkunst en moreele herbewapening beoefenend, op haar ouden dag meent te moeten uitweiden over een wereldorde, waarvoor zij zich nimmer interesseerde en die zij überhaupt te dom was te doorgronden. Tragisch is het daarbij te moeten constateeren, dat een regiem, dat zichzelf heeft overleefd, nog over zijn graf heen zoovele slachtoffers maakt.

Het staat in één der boeken van den jood zelf, dat men op moet passen voor hen, die geteekend zijn: Welnu: zij die zich steeds boven iedere maatschappelijke burgerwet en burgerplicht stelden, een wereldje op zichzelf vormden met eigen-Zondag, eigen-slagers en eigen-koekebakkers, behooren thans eveneens tot de geteekenden. Nog beseft een deel van ons Hollandsche publiek het belang en de noodzaak niet van dezen maatregel, doch wij zijn er zeker van, dat ook hier weldra veler oogen zullen open gaan!

OVER ALLE FRONTEN: EEN DRANG NAAR VERNIEUWING, NAAR GROEI EN BLOEI

Zoo zien wij, hoe op alle fronten sedert dien 10den Mei 1940 de vernieuwing van Nederland in den aanval is: hoe op dezelfde fronten de reactie zich onder anjer-tooiïng, luciferkop-versiering en o-zoo-jubeling en andere quasi onschuldige mombakkes- en kermis-versieringen terugtrekt en in de minderheid geraakt. En de capitulatie van deze laatste horden der weerspannigen zal niet verre zijn wanneer

DE GEESTELIJKHEID

gedwongen wordt

ZICH MET HAAR KERK TE BEMOEIEN EN MET NIETS ANDERS DAN HAAR KERK!

Het is toch immers dit zwarte bolwerk-der-reactie, dat telkenmale aanstuurt op verzet! Dat de sabotage aanbeveelt! Dat aanleiding geeft tot oneenigheden, tot obstructie, tot tegenkanting en tot tegenwerking. De wijze waarop de geestelijkheid stelling koos ten opzichte van het arbeidsvraagstuk bij de opheffing van de R.K.-vakvereenigingen ligt nog versch in aller geheugen! Dat de discipelen der kerk bedreigd werden met kommer en gebrek, achtte men van geen belang! Ook ten opzichte van den politiek- en religievrijen arbeidsdienst meenen de H.H. geestelijken, dat de beste oplossing om het vaderland te dienen de aansporing tot verzet is: *neemt geen deel aan den Arbeidsdienst.* Dit werd door de H.H. geestelijken van den preekstoel afgeroepen, op straffe van alles, waarmede men een goed katholiek in een hoekje kan krijgen.

De redenen? Omdat de arbeidsdienst.... slecht zou zijn voor lichaam of geest? Zij die l.l. Zondag Houtrust meemaakten zullen beter weten te oordeelen! Welke redenen kan de geestelijkheid ànders hebben? Geen enkele andere dan deze:

DAT ZIJ BIJ DATGENE WAT DOOR ARBEIDSDIENST E. D. BEREIKT WORDT, HAAR MACHT OP EENVOUDIGE ZIELEN DENKT TE VERLIEZEN!

En aangezien ook de arbeidsdienst, evenals het Arbeidsfront (het voormalige N.V.V.), op nationaal-socialistische leest geschoeid is en een nationaal-socialistisch doel voor oogen heeft, blijkt dat het nationaal-socialistisch ideaal dichter bij haar verwezenlijking ligt dan iemand onzer in zijn stoutste droomen heeft durven denken! Het is soms hard om nog niet algemeen bekend staande waarheden te moeten verkondigen, maar in dit verband mag het toch wel eens gezegd zijn, dat de kerk in het algemeen en de geestelijkheid in het bijzonder *armoede en ellende:* de twee factoren welke het nationaal-socialisme te vuur en te zwaard bestrijdt, noodig heeft om zich te handhaven. In tijden van kommer en ellende zijn het de kleinen van geest, die wankelend staan in het leven en geen houvast meer hebben, die zich vast klemmen aan mythen en legenden, die troost zoeken in joodsche beloften: hiernamaals met zoete koek en tien pct. extra van 't goede der stoffelijke aarde. In haar ergsten nood en zorg klemde het Duitsche volk zich vast aan den man uit Braunau, die het uit de poelen van ellende omhoog wist te voeren door de simpele verkondiging van de waarheid! De waarheid en nog eens: de waarheid! Hij werd het symbool van een ontwakend volk: levend te midden der zijnen! En ook hier is een leider, de man uit Utrecht, wiens roepstem opklonk, toen leger en vloot, ja, het geheele volk, in decadentie en verval verkeerden.

De wil en 't verlangen een betere samenleving te bouwen behoort de plicht te zijn van iederen weldenkenden volksgenoot. Al degenen, die hier niet meewerken, die saboteeren, op wier hulp niet gerekend kan worden

BEHOOREN TE WORDEN GETEEKEND. ZOOALS NU GESCHIED IS MET HET JOODSCHE GEVAAR!

En laat men dan niet sentimenteel zijn: deze jodendienende volksgenoten ontzien ook het hun zoo heilige kruis niet om het ondergeschikt te maken aan *hun* belangen!

Er waait een frissche wind over Nederland, maar kameraden.... het is tòch noodig, dat dit windje een storm wordt! Het gaat om grootere belangen dan die van de uitgevers van kerkblaadjes, dan die van de colporteurs met het kerkezakje of van den zwarten handelaar in vleesch en levensmiddelen! Bereidt U voor op den Eindstrijd!

Als een jood verhuist.....

Deze foto's, die wij speciaal lieten opnemen, toonen de ravage, die de jood Swaab de Beer (inzet) achterliet in een gehuurde woning, nadat hij er zijn vieze praktijken had uitgeoefend. En dan te bedenken, dat straks 150.000 joden Nederland zullen verlaten!

Een lezer schrijft ons:

Ingesloten treft u een foto aan van den jood Swaab de Beer, gewoond hebbende tot April j.l. Reguliersgracht 20. Ondergeteekende had de eer dezen schurk gedurende eenige jaren als buurman te dulden. Hij was gedurende dien tijd de koning der gracht. Op 29 Maart echter had ik het geluk het huis te kunnen koopen en was mijn tijd gekomen. Ofschoon dit heerschap nog een jaar huur had, heb ik hem er toch uitgekregen en wel op eigen houtje en zonder rechtsmiddelen. Ik noodig U uit om eens te komen kijken, hoe dit huis is achtergelaten. Spoed is wel gewenscht, daar ik deze zwijnenstal zoo spoedig mogelijk laat ruimen en ontluizen.

Wie is nu deze Swaab de Beer? De volgende gegevens zullen u wellicht interesseeren:

Hij dreef een handel- en verhuurinrichting van automobielen (rijdende doodkisten). De geheele Reguliersgracht stond dag en nacht vol met deze vehikels. Klachten van de bewoners bij de politie hadden niet de minste uitwerking: hij was en bleef baas op de gracht. Ongeveer 3 maanden voor Mei 1940 kwam dit heerschap uit de gevangenis. De geruchten luidden, dat hij had gezeten wegens het koopen van gestolen auto's, het gelegenheid geven tot hazardspel en z.g. rendez-vous. Het laatste heeft hij volgehouden tot op den dag, dat hij een anderen huiseigenaar kreeg en wel ondergeteekende. Gedurende de eerste vier dagen van den oorlog was deze jood in functie bij de luchtbescherming en de burgerwacht. Hij reed breed-uit zittend in een auto en gaf zijn orders aan zijn mederasgenooten die in deze buurt in de luchtbescherming domineerden. U kunt zich wel voorstellen, dat de ariërs op de gracht het mikpunt waren. Speciaal schrijver dezes moest het ontgelden, omdat de jood wist, dat ondergeteekende met zijn acht kinderen nationaalsocialist is en niet alleen vijf gezonde dochters heeft, maar ook drie zoons, die niet voor een klein geruchtje vervaard zijn. Als U nu denkt, dat hij, niettegenstaande dit alles, onze gracht verlaten heeft, dan heeft U het mis. Hij zet zijn praktijken voort en heeft drie van die z.g. H. hondjes uit zijn oude woning overgebracht naar het huis op No. 15. Dit huis is van een arischen eigenaar. Zou zoo iemand niet eens aan de kaak gesteld kunnen worden?

Ik geef u de volle vrijheid van de foto en van dit schrijven naar uw goeddunken te handelen, temeer daar ik weet, dat U geen bladje voor den mond neemt.

Met kameraadschappelijken groet

Hou Zee!
v. B.

Berlijnsche Brief

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

DE STRIJD TEGEN SLUIK- EN RUILHANDEL

In weerwil van de in Duitschland sedert het begin van den oorlog bestaande strenge bepalingen omtrent de gedragslijn ten aanzien van gerantsoeneerde en schaarsche artikelen is het toch nog voorgekomen, dat egoïstische elementen er op uit waren om de voorschriften te ontduiken en om ten koste van anderen op hun eigen voordeel bedacht te zijn. Nadat de regeering dit een poos had gadegeslagen en zich tot het uiten van vermaningen had bepaald, werd thans ter aanvulling van de verordening nopens de oorlogshuishouding van 1939 een nieuwe bepaling uitgevaardigd, op grond waarvan de sluik- en ruilhandel op de strengste wijze zal worden tegengegaan. Zoo staat b.v. op het aanbieden, het opeischen en het aannemen van ruilartikelen en steekpenningen een zware straf, vooral indien zulks geschiedt in de uitoefening van beroep of nering. Zulks zal vooral een vingerwijzing moeten zijn voor de handelaren, die, door hun zakendoen in het bezit van zeer gezochte goederen zijnde, zich door middel van ruiltransacties veelal heel wat voordeelen zouden kunnen verschaffen. Als toelichting voor deze bepaling verschenen in Duitschland tegelijkertijd op alle aanslagborden plakkaten, waarin er met klem op wordt gewezen, dat alle voortbrengselen van de civiele bedrijvigheid op basis van gelijkheid aan de geheele bevolking ten goede moeten komen.

Tevens werd de redactie van de eerste paragraaf van de bestaande verordening van 1939 herzien. Met strenge straffen wordt gedreigd hij, die grondstoffen of voortbrengselen, die tot de van vitaal belang zijnde behoefte van de bevolking behooren, vernietigt of verdonkeremaant. Op dergelijke misdrijven staan gevangenisstraf, tuchthuisstraf of zoowaar de doodstraf. Soortgelijke straffen treffen diegenen, die vervalschte distributiebewijzen in het verkeer brengen. Tegelijk met het publiceeren van de wetswijzigingen werd het publiek in Duitschland door middel van de pers op de hoogte gebracht van het tenuitvoerleggen van de vonnissen, die werden geveld over enkele misdadigers jegens de samenleving, die voedingsmiddelen gehamsterd, in het geheim verhandeld of door onoordeelkundigen opslag vernietigd hadden.

Al deze verschijnselen en maatregelen willen allerminst zeggen, dat het Duitsche volk slechter zou zijn dan andere volkeren; zij leveren echter het bewijs, dat de Duitsche regeering strenger optreedt dan elders het geval schijnt te zijn en dat de Duitsche overheid, ter bescherming van het algemeen belang, er allerminst voor terugschrikt om op de voorkomende verschijnselen van dit kwaad te wijzen en het euvel uit te roeien. Alom in het Duitsche Rijk heeft het gevoel de overhand, dat lieden, die niet uit eigen fatsoenlijke inborst tot een onberispelijk gedrag worden aangespoord, tot heil van hun omgeving worden betrapt en aan de hand van de wettelijke bepalingen hun straf thuis krijgen.

PRIJSBELEID EN PRIJSDALINGEN

Ten overstaan van de vertegenwoordigers van de handelspers heeft de Duitsche rijkscommissaris voor de prijsbeheersching, minister Fischböck een uiteenzetting gegeven omtrent het toekomstige prijsverloop en prijsbeleid met het oog op het afroomen van de winst. Naar zijn meening is het probleem aangaande het wegzuigen van de overtollige koopkracht — en de in Duitschland voorhanden zijnde koopkracht gaat tegenwoordig den omvang van de verkrijgbare goederen aanmerkelijk te boven — door middel van prijsverhoogingen allerminst op te lossen, geheel daargelaten nog de onverkwikkelijke nevenverschijnselen van een zoodanig proces. Door prijsverhoogingen wordt de koopkracht niet weggenomen, doch alleen verplaatst. Een gedeelte van de overtollige koopkracht vindt tegenwoordig via de spaarinstellingen door middel van het leenings- en credietwezen zijn weg naar de rijksschatkist. Het komt er dus in de eerste plaats op aan om het vertrouwen in het sparen, d.w.z. het vertrouwen in de stabiliteit der prijzen, in stand te houden. Dit systeem is heel wat gezonder dan het afroomen van de overmatige winsten, die per slot van rekening toch uit prijsverhoogingen voortkomen en die ten deele door middel van een omslachtige procedure door het rijk moeten worden geïnd.

Volgens de opvatting van Dr. Fischböck dienen prijsverhoogingen niet alleen te worden vermeden, doch zal men binnenkort veeleer er toe moeten overgaan om voor ettelijke rubrieken van goederen prijsverlagingen door te drukken. Prijsverhoogingen zijn slechts toelaatbaar, waar door uit den oorlogstoestand voortspruitende omstandigheden een nieuw kostprijspeil wordt te voorschijn geroepen.

Nadat voor de weerbaarheidsbedrijvigheid reeds vaste en groepsgewijze prijsnoteeringen voor honderden voortbrengselen werden vastgelegd verdere calculaties in bewerking zijn, zou één van de eerstvolgende stappen kunnen zijn, dat er een prijscontrole wordt ingevoerd ook voor de niet genormaliseerde artikelen voor de civiele behoefte. In verband met het onderzoek, dat hij onlangs ten aanzien van speelgoederen en huishoudelijke benoodigdheden had doen instellen, was de prijscommissaris tot de slotsom gekomen, dat er hier en daar vrij ergerlijke wantoestanden heerschten. Hij zou voortaan vasthouden aan het standpunt, dat er in geen enkelen sector van het bedrijfsleven zoogenaamde „vrije" prijzen mochten worden geduld.

Ten einde den eisch: verhindering van prijsverhooging en prijsverlaging bij te dure artikelen, te kunnen doorzetten waren, volgens dr. Fischböck, geen nieuwe wetten noodig, doch moest veeleer de hand worden gehouden aan de reeds bestaande bepalingen. Op grond van zijn uitlatingen mag de Duitsche bevolking dus de hoop koesteren, dat weldra de prijzen van alle rubrieken van artikelen, waarbij de perken te buiten wordt gegaan, herzien en tot een normaal peil teruggebracht zullen worden.

HET VOLK, DAT ZICHZELF WEET TE HELPEN!

De N.S.-Volkswohlfahrt — de alles omvattende Duitsche instelling voor maatschappelijk hulpbetoon — aanvankelijk door de vijanden van Duitschland en van de nationaalsocialisten met argwaan beschouwd, bespot en veracht, gaandeweg echter met waardeering en ten slotte met afgunst bekeken — heeft haar tienjarig bestaan mogen vieren. Deze inrichting werd in het voorjaar van 1932 in Berlijn in de gedaante van een vereeniging opgericht, welke zich bovenal ontfermde over de verarmde en vervolgde aanhangers van Hitler's beweging en deze in moreel en materieel opzicht bijsprong. Zeer spoedig gingen de groeiende taken ver boven dit oorspronkelijk kader uit en al dadelijk na de aanvaarding van het staatsgezag door het nationaal-socialisme begon deze instelling zich op een verbazingwekkende wijze te ontwikkelen om binnen enkele jaren tot een instituut van maatschappelijk hulpbetoon van ongekende afmeting uit te groeien. Op het oogenblik telt dit lichaam zoowat 16 millioen belangelooze mannelijke en vrouwelijke hulpkrachten. Zooals van meet af aan het geval is geweest, werkt de N.S.V. ook tegenwoordig nog grootendeels met vrijwillige bijdragen en schenkingen, loonoffers, straat- en huiscollecten, eenpansinkomsten, enz.

Onder leiding van Hilgenfeldt, wiens groote verdienste het is de aanvankelijk bescheiden vereeniging, welker werkzaamheden vóór 1933 door tal van politieke, technische en financieele narigheden van allerlei aard werden geremd, te hebben opgewerkt tot de huidige rijksorganisatie, heeft de N.S.V. zich in de eerste jaren van haar bestaan bij uitstek toegelegd op het lenigen van nood en ellende — de uitvloeisels van de crisisjaren. Zeer spoedig evenwel kon de inrichting, dank zij het slinken van de werkloosheid, haar grootste taak gaan zien in het bevorderen van de gezondheid van de bevolking. De voedingshulpdienst, de zorg voor „Moeder en Kind", het uitzenden van kinderen naar het platteland en gezondheidsoorden, de wijkverpleging, ziehier enkele van de voornaamste afdeelingen, die in het leven werden geroepen ter behartiging van de belangen van het geheele Duitsche volk. De talrijke kinderbewaarplaatsen, herstellingsoorden voor moeders, zustertehuizen, die men overal kan aantreffen, vormen evenveel monumenten voor de verrichtingen van de N.S.V. Een bijzonder groote plaats in deze prestaties wordt ingenomen door het telkenjare terugkeerende „Winterhulpwerk", dat ook in hoofdzaak uit de inzamelingen wordt bestreden. De campagnes voor het Winterhulpwerk van 1933 tot heden hebben, alles bij elkaar opgeteld, een bedrag van vijf milliard mark aan inkomsten opgeleverd, welke som geheel en al ten bate van de bevolking werd aangewend en verdeeld.

Tijdens den oorlog wijdt de N.S.V. zich op een uitstekende wijze aan het evacueeren van moeders en kinderen uit de door luchtaanvallen bedreigde gebieden, alsmede aan het verzorgen van de honderdduizenden repatrieerenden, die uit de in een oorlogstooneel herschapen grensstreken van het rijk naar veiliger oorden komen. Even belangrijk, zoo niet belangrijker dan alle practische verrichtingen, is de ethische waarde van het N.S.V.-werk, waardoor geheel een volk wordt opgevoerd en verder geschoold in gemeenschapszin en in vanzelfsprekende plichtsbetrachtingen jegens zijn medemenschen.

Verknochte Jodenknechten

In de Noord-Hollandsche duinen zijn bepaalde terreinen als waterwinplaatsen voor de Amsterdamsche Waterleiding gereserveerd. Deze terreinen mag men slechts betreden, wanneer men in het bezit is van een door dezen dienst afgegeven toegangskaart. Ingevolge de verordening van den Rijkscommissaris nu mogen deze kaarten niet aan joden worden verstrekt, hetgeen tot gevolg heeft, dat men een ariërsverklaring moet onderteekenen, wanneer men in het bezit van zoo'n toegangskaart wil geraken.

Wij drukken hieronder twee briefjes af, die de Amsterdamsche Waterleiding van een Haarlemschen en een Leidschen arts heeft ontvangen en waaruit blijkt, dat deze heeren niet schromen hun jodenliefde aan de groote klok te hangen. Het verdient wellicht overweging de beide artsen eens een poosje in een jodenkamp onder te brengen voor het uitoefenen van hun practijk. Wellicht, dat ze dan zelf genezen in de volksgemeenschap terugkeeren!

4 April 1942.

Mijne Heeren,

Hierbij doe ik U de mij toegezonden kaarten voor de duinwaterwinplaats weer toekomen met dank voor uw moeite.

Het is mij namelijk niet aangenaam om een voorrecht te verkrijgen, dat aan een deel van mijn landgenooten wordt geweigerd.

Academisch Ziekenhuis, Leiden.

J. H. WENSINK, arts

Dr. M. J. Heering, arts

Haarlem 2-4-'42, Baan 11

Geachte Heer,

Hoewel geen jood zijnde, verzoek ik U vriendelijk, van immoreele papieren als het inliggende in het vervolg verschoond te mogen blijven. Ik wensch geen kaart voor de Waterleidingduinen van U te ontvangen.

(w. g.) M. J. HEERING

MISPLAATSTE DEERNIS

De ontzaglijke bloedschuld, die de jood op zich geladen heeft door de jeugd van de volkeren der aarde te offeren op het altaar van zijn wereldmachtsstreven, is zelfs met geen jodenster te boeten. Herken echter uw vijand!

(Zie het artikel op blz. 14)

„Against German Invasion"

(TEGEN EEN DUITSCHE INVASIE)

„De Misthoorn" brengt het onweerlegbare bewijs dat NEDERLAND NIET NEUTRAAL was

Inleiding tot onze nieuwe serie over NEDERLANDS NEUTRALITEIT en de VLUCHT DER ORANJE'S

EEN inleiding dient aan dit verhaal vooraf te gaan. Zij zal eenige feiten in de herinnering terugroepen, die achter den berg der gebeurtenissen van de laatste twee jaar zijn verzonken, maar die men zich noodzakelijk dient te realiseeren, omdat zij de logische en onloochenbare voorgeschiedenis van het Meidrama vormen en omdat zij tevens, beschouwd in het licht, dat wij er thans op laten schijnen, zoo ontzaglijk veel verhelderen, dat totnutoe duister was.

Hier volgen zij in chronologische volgorde:

1, 2 en 3 Mei

De correspondent van „Het Volk" te Brussel meldt aan zijn blad:

„De politie is de laatste dagen weer tot huiszoekingen overgegaan in extremistische kringen. Te Eupen werden de woningen onderzocht van verschillende leden van een zweefclub, die in werkelijkheid een verkapte organisatie van de nationaal-socialistische jeugd is. Te Hasselt in Limburg hebben politie-agenten zich naar de woningen begeven van twee bekende vlaamsche nationalisten, die zich in de laatste weken buitengewoon bedrijvig toonden."

Conclusie: onder extremisten, die moeten worden vervolgd, worden nationaal-socialisten verstaan. Wanneer men nu bedenkt, dat de nationaal-socialisten uiteraard sympathieën koesterden voor het (oorlogvoerende) Duitschland, dan moet in dit licht de verklaring bezien worden, die het Belgische ministerie van Defensie op

3 Mei

publiceerde, en waarvan de pers o.m. vermeldde:

„dat het Belgische leger zijn plicht zal doen bij een inval. De burgers worden echter gewaarschuwd, dat het noodzakelijk is, dat zij het hoofd weten te bieden aan alle mogelijke gevaren. De jongste gebeurtenissen hebben bewezen, dat de oorlog niet beperkt blijft tot militaire operaties. Hij neemt de meest verschillende en onverwachte vormen aan. Om het openbare leven te ontwrichten en het moreel en het weerstandsvermogen van de bevolking te verzwakken, worden systematisch valsche berichten verspreid. Het ministerie van Defensie merkt op, dat in het land reeds tijdens de eerste uren van de vijandelijkheden en zelfs vóór het uitbreken daarvan onjuiste en tendentieuze berichten zullen worden verspreid. De aanvaller zal overgaan tot een offensief van valsche berichten om verwarring te zaaien, onrust te kweeken en paniek te verwekken. Deze berichten zullen worden verspreid door de radio, zelfs door Belgische stations, die bezet zouden kunnen worden door den vijand of door zijn betaalde agenten. Vlugschriften zullen worden uitgeworpen door vliegtuigen en verspreid door vijandelijke agenten, die in het land gevestigd zijn. Allerlei geruchten zullen worden verspreid, zelfs in particuliere kringen. Brieven en vlugschriften zullen door de post worden besteld. In de bezette gebieden zullen manifesten worden verspreid. Het doel van deze valsche berichten is twijfel te wekken ten aanzien van de weerstandskracht van de regeering of van sommige leidende kringen. Indien tot een dergelijke campagne wordt overgegaan, moet de bevolking haar kalmte en koelbloedigheid bewaren. Zij moet hier het traditioneele gezond verstand van het Belgische volk (sic! — Red.) tegenover stellen."

Wij zien uit deze twee berichten, die een onderdeel vormen van een geheele serie soortgelijke — o.a. werden in België nog tal van andere nationaal-socialisten dan de hierboven vermelde vervolgd of gearresteerd, resp. geïnterneerd en hielden de ministers Spaak en Pierlot in de week voorafgaande aan den 10den Mei redevoeringen die van gelijke strekking waren als de verklaring van het ministerie van Defensie — dat de activiteit der Belgische regeering (en in tijd van mobilisatie handelt deze in overeenstemming met of in opdracht van het militair gezag) gericht was tegen personen in het binnenland, die sympathie hadden voor een **bepaalde** buitenlandsche mogendheid, voor één der oorlogvoerenden, nl. voor Duitschland. Met andere woorden: Het waren uitsluitend de nationaalsocialisten, die gevaarlijk moesten worden geacht voor het zittende gezag; de nationaalsocialisten moesten onschadelijk worden gemaakt, omdat zij het spel der geallieerde handlangers zouden kunnen doorgronden. Nimmer heeft men gehoord van de arrestatie van Fransche of Britsche agenten. Geen wonder: **zij waren ook geen vijanden,** zij waren **bondgenooten,** reeds in vollen vredestijd! Van Fransche en Britsche zijde dreigde geen gevaar; integendeel, van die zijde moest de hulp komen, da' was al lang tevoren in kannen en kruiken. En omdat België (en met België Nederland, zooals wij straks zullen zien) reeds op leven en dood aan de geallieerden was verkocht, dáárom moesten de Duitsch-vriendelijke elementen in de Belgische samenleving, **die** het Duitsche Rijk zouden kunnen inlichten over de verraadplannen der Belgische staats- en legerleiding, worden weggewerkt. België was reeds niet meer neutraal; België kon daarom geen nationaal-socialistische potkijkers velen!

Op 3 Mei

brengt Gerbrandy, de minister van Justitie, in de Nederlandsche Tweede Kamer een memorie van antwoord uit omtrent het wetsvoorstel tot verhooging van de straffen op spionnage en andere misdrijven tegen de veiligheid van den Staat. In deze memorie wordt plotseling medegedeeld, dat een wijziging in het wetsvoorstel is aangebracht, inhoudende aanmerkelijke uitbreiding en verzwaring der straffen. De memorie zegt desondanks:

„Ook de minister ziet de voorzieningen volgens het thans aanhangige wetsontwerp slechts als een onderdeel van hetgeen voor een doeltreffende bestrijding en onderdrukking van het zoo gevaarlijke euvel van de spionnage is vereischt. Bij voortduring en in de eerste plaats houdt hij zijn aandacht gericht op al wat een daadwerkelijke bestrijding in den meest uitgebreiden zin van het woord en een doeltreffende vervolging van de spionnagemisdrijven kan bevorderen. In dit verband moge er op worden gewezen, dat op het gebied van de voorkoming, opsporing en vervolging van de hier bedoelde feiten in ons land den laatsten tijd reeds veel meer is bereikt dan naar buiten kan blijken."

Op 4 Mei

houdt De Geer zijn beruchte redevoering, waarin hij de interneering van 21 personen, „die voor de rust en veiligheid gevaarlijk worden geacht", bekend gemaakt. „Menigeen," zoo zegt De Geer, „tegen wien voor den oppervlakkigen beschouwer vermoedens zouden kunnen rijzen en wiens handelingen dan ook ernstig zijn nagegaan, is buiten de maatregel gebleven."

Inderdaad! Het ging nl. ook hier niet om hen, die door hun verregaande Fransche of Britsche sympathieën of door hun relaties met de geallieerden, ja zelfs door hun dienstbaarheid áán de geallieerden voor een werkelijke neutraliteit gevaarlijk waren, maar het ging om hen, die door hun nationaal-socialistische sympathieën 't verraderlijke spel der heerschende anglophiele kliek zouden kunnen tegenwerken! Wij zullen straks zien, hoezeer de regeering en het opperbevel zelve met handen en voeten aan Engeland waren gebonden en hoe geraffineerd dit interneeringsspel derhalve was. De regeering achtte publicatie van de namen der geïnterneerden „ongewenscht", omdat zij wel wist dat de eenzijdigheid der genomen maatregel daardoor des te duidelijker aan het licht zou treden.

Op 6 Mei

— men moet ook op de kleinigheden letten — deelde de Haagsche Post aan de pers mede, dat aan den jood Van Blankenstein, den grootsten vuilspuiter en hetzer tegen Duitschland, dien de Nederlandsche journalistiek heeft voortgebracht, „tegen einde Juni om principieele redenen" ontslag verleend was. Doch — zoo zeiden de bladen — „Dr. van Blankenstein heeft er de voorkeur aan gegeven, zijn medewerking onmiddellijk te staken." Wat een wonder! Deze jood, vertrouwensman der regeering en kind aan huis bij tal van jodendienende ministers, moest ijlings zijn koffers pakken om nog tijdig in Engeland te zijn! Zijn missie heeft hij zonder twijfel vervuld!

Op 7 Mei

wordt een beperkte dienstregeling op de spoorwegen ingevoerd en worden alle periodieke-, vacantie-, buitengewone-, zaken-, studie-, visscherij-, scheepvaart- en mijnwerkersverloven ingetrokken, terwijl verschillende lichtingen, die met onbepaald klein verlof waren, opgeroepen worden. De correspondent van „Het Volk" te Brussel seint dien avond:

„Het Brusselsche publiek heeft met verwondering vernomen, dat de militaire verloven in Nederland zijn ingetrokken. Het publiek gelooft, dat gelijke maatregelen niet lang zullen uitblijven in België. Het is er van overtuigd, dat het lot van België aan dat van Nederland is verbonden. Men heeft trouwens de laatste maanden kunnen vaststellen, dat telkens ongeveer gelijktijdig veiligheidsmaatregelen werden getroffen in beide landen, wanneer de internationale spanning scheen toe te nemen."

Het geloof van velen in die dagen is inmiddels wetenschap geworden, nadat de Duitsche regeering de documenten van La Charité gepubliceerd heeft, waaronder het beruchte memorandum van den Nederlandschen opperbevelhebber Winkelman, waaruit bleek, hoezeer België een onderdeel vormde van de geallieerde oorlogsplannen èn hoezeer Nederland aan België gekoppeld was. Ook het incident van Venlo heeft een schril licht op de zoo volkomen onneutrale Neder-

„TEGEN DUITSCHE INVASIE: Eén van de duizenden verdedigingsstellingen, die de lage kusten van Holland beschermen. — Een half millioen man onder de wapenen. Achter het water gedurende het grootste deel van het jaar: Achter het ijs in den winter. In de duinen langs de kust zitten honderden mitrailleurnesten, artilleriestellingen en handig gecamoufleerd zwaar geschut. Bezet door goed-geoefende, goed-gevoede en goed-gekleede troepen." — Dat was de bedoeling van onze kustverdediging: Een Duitsche aanval te keeren. Dáár lag de beteekenis van onze „alzijdige neutraliteit"! Het grootste verraad, dat aan een volk gepleegd kan worden, is aan ons geschied, toen wij verkocht werden aan Engeland. — In den inzet: Een mededeeling uit Engelsche bron, behelzende, dat onze kustverdediging uitsluitend in het belang van Engeland met die van België werd samengesmeed. Hoe „onafhankelijk", „neutraal" en „vredelievend" was het Koninkrijk der Nederlanden toch!

As recently as the late autumn of last year it was common knowledge that there existed a "gap" between Dutch defences and those of Belgium. Many experts considered that there was nothing to stop a German invading army from cutting through to the coast and seizing the estuary of the Scheldt, the Hollandsche Diep and neighbouring estuaries and islands. From these points Britain could be attacked by U-boats and aeroplanes, and a "Schlieffen Wheel" made against Belgium.

To-day that is altered. The "gap" is already virtually closed. Behind Holland's eastern frontier,

AGAINST GERMAN INVASION: *One of Thousands of Defence Posts, Which Guard the Low-Lying Coasts of Holland*

Half a million men standing to arms. Behind water for most of the year: Behind ice in the dead of winter. In the dunes along the coast are hundreds of machine-gun nests, artillery posts and skilfully-camouflaged heavy guns. Manned by well-trained, well-fed, well-clothed troops.

landsche politiek geworpen. Wie ondanks de officieele bewijsstukken toch nog mocht twijfelen, omdat zij door Duitschland zijn gepubliceerd en dit land in sommiger oogen het inbegrip der onwaarheid is, beschouwe de hierbij afgedrukte foto, overgenomen uit het Engelsche tijdschrift „Picture Post" van 9 Maart 1940, dus slechts twee maanden vóór het uitbreken van den oorlog. De vertaling van de in den inzet (rechts onder) opgenomen foto-kopie van een gedeelte van een artikel uit dit blad luidt:

> **„Nog in den laten herfst van verleden jaar was het algemeen bekend, dat er een gaping bestond tusschen de Hollandsche verdediging en die van België. Vele deskundigen waren van meening, dat niets een Duitsche invasie kon verhinderen door te steken naar de kust en de monding van de Schelde, het Hollandsch Diep en de naburige mondingen en eilanden in bezit te nemen. Vanuit deze punten zou Engeland kunnen worden aangevallen door onderzeeërs en vliegtuigen en een „Von Schlieffen-wiel" zou tegen België kunnen worden gevormd.**
>
> **Nú is dat veranderd. Het „lek" is reeds grondig gestopt..."**

Met andere woorden: Nederland en België moesten één gesloten blo' vormen in het belang van Engeland. Waar deze doelstelling nog niet bereikt was (blijkens het geciteerde in den herfst van 1939, dus bij het uitbreken van den oorlog) daar moest zij bereikt wòrden: in het belang van Engeland! En daar IS zij bereikt: Nederland gehoorzaamde - in het belang van Engeland!

Een nòg sterker staaltje van onze volkomen aan Engeland onderhoorige en absoluut onneutrale houding is het onderschrift bij de gepubliceerde foto: „TEGEN DUITSCHE INVASIE: Eén van de duizenden verdedigingsstellingen, die de lage kusten van Holland beschermen." Zèlfs de kustverdediging, oogenschijnlijk toch naar Engeland gericht, zou alléén in werking treden bij een Duitsche invasie! DAT WAS DE NEUTRALITEIT VAN HET VOOR-OORLOGSCHE NEDERLAND!

Het is nu voor hen, die steeds vertrouwen hadden in de eigen leiders, wel duidelijk, dat de Duitsche regeering gelijk had, toen zij in haar memorandum aan de Belgische en Nederlandsche regeeringen bij het uitbreken van den oorlog zeide:

...yla. ...

...geit des Reiches herbei... ...
...lung eines ohnmächtigen föderativen deutschen Staaten
...gebildes zuzustimmen.

3. Die Maßnahmen der Königlich Belgischen und der Königlich Niederländischen Regierung auf militärischem Gebiet sprechen eine noch klarere Sprache. Sie geben den unwiderleglichen Beweis für die wahren Absichten der belgischen und niederländischen Politik. Sie stehen ferner in schroffstem Gegensatz zu allen Erklärungen der Königlich Belgischen und Königlich Niederländischen Regierung, daß sie eine Benutzung ihres Staatsgebietes als Durchmarschland oder als Operationsbasis zu Lande, zur See und in der Luft mit allen Kräften und nach allen Seiten verhindern würden.

4. So hat zum Beispiel Belgien ausschließlich seine Ostgrenze gegen Deutschland befestigt, während es an seine Grenze gegenüber Frankreich keinerlei Befestigungen ...
ha... Wiederholte dringende Vorf...ngen
wurde... ...

...er- / ...m in / ...rung / ...e vor- / ...ten be- / ...telmeer / ...ösischen / ...ge in / ...verlust / ...rn, teils / ...b nun- / ...gegen

...im / ...ge... / ...eig... / ...um / ...Trup. / ...seine / ...Trup... / ...aufgest... / ...aber ... / ...rische... / ...Ein...

GRAND QUARTIER GENERAL

Cabinet du Général Chef d'Etat-Major Général de la Défense Nationale, Commandant en Chef des Fr. Terrestres

no 372 cab D.N

TRÈS SECRET

le 9 Avril 1940

Le Général Commandant en Chef GAMELIN
Chef d'Etat-Major Général de la
Défense Nationale
Commandant en Chef les Forces Terrestres

À Monsieur le Ministre de la Défense Nationale
et de la Guerre
(Cabinet Militaire)

La réunion de ce matin, qui était une réunion du Comité de Guerre, ne peut être l'objet d'un procès-verbal complet, aucun représentant du Secrétariat du Conseil Supérieur de la Défense Nationale n'y ayant assisté.

Il me parait cependant, étant donné la gravité des résolutions prises, nécessaire d'en conserver trace.

Je vous adresse ci-joint un projet de procès-verbal les exposant brièvement pour être soumis, si vous l'approuvez, au Président du Conseil.

Je tiens d'ailleurs à ajouter, ce que je n'ai pas eu le temps de faire ce matin, qu'il me parait y avoir intérêt à ne pas soulever initialement la question de notre pénétration sur les territoires hollandais et luxembourgeois.

- d'une part, et précisément pour conserver le secret, nous n'avons pas intérêt à poser d'avance ces deux problèmes ;

- D'autre part, la pénétration en BELGIQUE prépare au mieux notre pénétration en HOLLANDE, dont elle est le premier geste ;

- Enfin, en ce qui concerne le LUXEMBOURG, son territoire, sauf la couverture du bassin industriel de LONGWY, n'a pour la conduite générale de la guerre qu'un intérêt secondaire, alors qu'initialement, le LUXEMBOURG couvre notre pénétration en BELGIQUE.

Bien entendu, nous devons être prêts à traiter ensuite sans tarder ces deux autres problèmes.

Signe : GAMELIN

Vertaling van den brie[f] van Gamel[in] aan Daladi[er]

Streng geheim.
100 372 Cab. D. N.

9 April 19[40]

Van de zitting van hedenoch[tend], welke een vergadering van het oorlogscomité was, konden geen volledige notulen worden gemaakt, daar geen vertegenwoordiger van het secretariaat van den Oppersten Raad van nationale defensie er aan heeft deelgenomen.

Gezien het belang van de genomen besluiten, lijkt het mij nochtans noodig, er een protocol van op te maken.

Ik zend U hierbij het ontwerp-protocol, waarin zij in het kort zijn geschetst, en dat, indien het door U wordt goedgekeurd, den minister-president kan worden ter hand gesteld.

Ik stel het voorts op prijs, er aan toe te voegen — waartoe ik vanochtend geen tijd heb gehad —, dat het mij van belang lijkt, de kwestie van onzen opmarsch over Nederlandsch en Luxemburgsch grondgebied niet dadelijk bij het begin te berde te brengen.

Ten eerste hebben wij, in het bijzonder ter wille van de geheimhouding, er geen belang bij deze beide vraagstukken bij voorbaat te entameeren.

Ten tweede is het binnenrukken in België de beste voorbereiding voor ons binnenrukken in Nederland, waarvoor het de eerste stap is.

En ten slotte is het Luxemburgsch staatsgebied, afgezien van de dekking van het industriegebied van Longwy, voor de algemeene oorlogvoering slechts van ondergeschikt belang, terwijl Luxemburg in het begin ons binnenrukken in België dekt.

Wel te verstaan: wij moeten paraat zijn, om vervolgens deze beide andere problemen onverwijld aan te pakken.

(Geteekend:) Gamel[in]

Ook deze brief van generaal Gamelin aan den toenmaligen minister van oorlog, Daladier — men lette op den datum van 9 April 1940! — geeft een duidelijk getuigenis van de plannen, die het Fransche opperbevel op dat oogenblik koesterde ten aanzien van Nederland, België en Luxemburg. Niet slechts deze brief, doch talrijke andere schrifturen, gevonden in La Charité en gepubliceerd door het Auswärtige Amt te Berlijn, zijn stuk voor stuk bewijzen voor het streven der geallieerden om Nederland en België te bezetten.

Op

8 Mei

verscheen in de bladen de volgende mededeeling, die ook alweer zoo scherp de onderhoorigheid der regeering belichtte:

Op vragen van het Tweede Kamerlid Rost van Tonningen in verband met een advertentie, geplaatst door het **Ministry of Information of Great Britain**, betreffende het deelnemen van Nederlandsche schepen aan Britsche convooien:

1. Is het den ministers bekend, dat in enkele Nederlandsche provinciale bladen een advertentie is opgenomen, welke blijkens den inhoud, geplaatst is door het „Ministry of Information of Great Britain" en waarin propaganda wordt gemaakt voor het deelnemen aan Britsche convooien door Nederlandsche schepen?
2. Hebben de ministers overwogen, dat de strekking dezer advertentie in strijd is met de onzijdigheidspolitiek der Nederlandsche regeering en dat deze advertentie, afgezien nog van den tot ongehoorzaamheid aan de maatregelen der Nederlandsche regeering uitlokkenden inhoud, een inmenging van de zijde van een Britsche regeeringsinstantie in de onzijdigheidspolitiek der Nederlandsche regeering oplevert?
3. Kunnen de ministers mededeelen, welke Britsche ambtenaren of agenten hier te lande voor het aanbieden dezer advertentie verantwoordelijk zijn?
4. Kunnen de ministers mededeelen, of stappen ter zake bij de Britsche regeering zijn ondernomen en zoo ja, welke, alsmede of tegen den verantwoordelijken Britschen ambtenaar een strafvervolging is of zal worden ingesteld en of hij reeds is of zal worden uitgewezen?
5. Kan de minister van justitie mededeelen, of tegen de verantwoordelijke uitgevers van provinciale bladen, waarin de in de voorgaande vragen bedoelde advertentie is opgenomen, een strafvervolging is of zal worden ingesteld?

hebben de ministers van Buitenlandsche Zaken en van Justitie geantwoord:

In antwoord op de vragen 1—5 kan worden medegedeeld, dat, zoodra bekend werd, dat de advertentie was aangeboden, het mogelijke is gedaan, om plaatsing te voorkomen, waardoor bereikt is, dat zij slechts in enkele locale advertentieblaadjes werd opgenomen. Bovendien zijn de overige stappen gedaan, waartoe aanleiding bestond.

Welk een antwoord! De Ministers van Buitenlandsche Zaken

en van Justitie

zaten kennelijk met het geval in hun maag, want het is niet prettig, wanneer **juist** een nationaalsocialist je komt vertellen, dat de macht der Britsche agenten in het „neutrale" Nederland zóó groot is, dat zij vrijelijk advertenties van het Britsche ministerie van Voorlichting — deze voorpost van het ministerie van Oorlog — in de Nederlandsche pers kunnen plaatsen, waarin Nederlandsche schepen worden uitgenoodigd zich onder de bescherming der Britsche oorlogsmarine te stellen! De heeren Gerbrandy en Van Kleffens (herinnert u zich nog: getrouwd in de Engelsche vrouw, wonend in een Engelsch-ingericht huis, lezend Engelsche kranten, Engelsch-sprekend en naar den Engelschen zender luisterend, bezitter van de helft van de aandeelen der Engelsche spoorwegen, die door het Engelsche ministerie van Financiën werden ingewisseld voor Engelsche staatsobligaties tegen driemaal de nominale waarde; bovendien nog houder van een tegoed van £ 35.000 bij een Engelsche bank! — juist, dàt was Van Kleffens) deze beide heeren ministers van Hare Majesteit kònden niet antwoorden op de vragen van het kamerlid Rost van Tonningen, omdat zij dan een tipje van den sluier, die het geheim der **neutrale** politiek verhulde, zouden oplichten. Daarom maakten zij er zich met een Jantje van Leiden van af. **Maar Nederland was neutraal!**

Eveneens op

8 Mei

seinde Reuter uit Washington:

„De Nederlandsche regeering heeft Dr. A. Loudon, den Nederlandschen gezant te Washington, benoemd tot algemeen betaalmeester voor al haar ambtenaren in het buitenland in geval van nood.

Verklaard wordt, dat indien Nederland door eenigen aanval zou worden getroffen, de heer Loudon zou optreden als thesaurier en de verantwoordelijkheid op zich zou nemen voor de uitbetaling aan Nederlandsche vertegenwoordigers in het buitenland.

Er bevinden zich groote Nederlandsche credieten in de Vereenigde Staten, welke zouden kunnen worden aangewend voor de betaling van de vertegenwoordigers in het buitenland."

De Nederlandsche regeering **wist** dus reeds, dat een betaalmeester in Washington, dus in een met de geallieerden uitermate bevrienden staat, al haar ambtenaren (en natuurlijk de straks vluchtende regeeringsambtenaren in de eerste plaats!) zou kunnen bereiken! De regeering **wist** dus reeds, waarheen zij, „indien Nederland door eenigen aanval zou **worden getroffen", zou vluchten, en dat zij daarheen zou kunnen vluchten! Maar Nederland was neutraal!**

Op

9 Mei

wordt officieel bekendgemaakt, dat met ingang van 10 Mei géén buitenlandsche verkeersvliegtuigen meer op Schiphol zullen mogen landen. Alleen Nederlandsche verkeersvliegtuigen zijn nog toegelaten.

De „Nieuwe Rotterdamsche Courant" geeft op dit bericht als aanvulling:

„De Deutsche Luft Hansa was de eenige buitenlandsche luchtvaartmaatschappij, welke onder de gegeven omstandigheden een dienst op Amsterdam onderhield."

Dus: een tegen Duitschland gerichte maatregel met militairen achtergrond! **Maar wij waren neutraal!**

Op

10 Mei

breekt de oorlog uit. Tusschen 3 en 4 uur 's nachts rukken de Duitsche legers Nederland binnen. Om 6.15 uur in den vroegen morgen is de minister van Buitenlandsche Zaken kant en klaar voor de reeds lang tevoren vastgestelde reis naar Engeland. Telefonisch deelt hij Hare Majesteit zijn vertrek mede. Daarna vertrekt hij per vliegtuig, met den minister van Koloniën. Zijn eerste gang in Londen is naar de bank. 's Middags confereert hij met den Nederlandschen gezant op het Foreign Office. 's Avonds spreekt hij voor de B.B.C. Het bondgenootschap met de geallieerden is gesloten. Fransche troepen staan reeds diep in België en naderen de Nederlandsche grens. Engelschen landen in Zeeland. **Alles wat zoo lang was voorbereid, moet plotseling worden uitgevoerd.** Móet.... want Duitschland is de geallieerden, die gereed waren voor het offensief door Nederland tegen het Roergebied even voor geweest. Wellicht een **paar uur, zooals in Noorwegen, wellicht een paar dagen. Maar het** was er eerder....

Het bovenstaande vormt een reeks van feiten en gebeurtenissen, die niemand kan ontkennen, en die zich allen afspeelden in één week tijds. Wie de moeite neemt terug te grijpen in de geschiedenis van Nederland kort vóór den oorlog, zal een onafzienbare rij van onloochenbare feiten constateeren, die allen, stuk voor stuk, bewijzen zijn voor de on-neutrale houding der Nederlandsche regeering, van het Nederlandsche opperbevel en van het Oranjehuis.

Het bovenstaande is grootendeels datgene, wat destijds gepubliceerd is in de pers. Van de vele militaire maatregelen en van de tooneelen in en om de paleizen Noordeinde en Ten Bosch werd niets vermeld. Dat moest verborgen blijven voor het volk, dat geloofde in zijn leiders en zijn vorstin! De groote massa van eenvoudigen zou nooit mogen weten hóe zij verraden werd. WIJ zullen echter in de komende artikelen een fel licht laten schijnen over al het lage en bedrieglijke, het volksonteerende en volksverraderlijke, dat in enkele Meidagen in Nederland is gepleegd, opdat dit volk van Nederland uit de roes eener illusoire neutraliteit in de sterke werkelijkheid van de idealistische belijdenisgemeenschap wordt geplaatst. Mogen die goedwillende volksgenooten, die in hun hart het verlangen koesteren om eerlijk en oprecht mee te bouwen aan het nieuwe Germaansche Rijk van den Arbeid, zich voor altijd afwenden van de valsche en verraderlijke schimmen uit het verleden!

In ons volgend nummer zullen wij een aanvang maken met de artikelenserie, die de oorlogsgebeurtenissen en de vlucht van regeering en vorstenhuis opnieuw belicht.

HEBBU GHULDENS?

Azzu ghuldens hep, dan make wij een faan zilvere of gouwe lepeltje mit Hare Majestheit de Khonigin. Wij zaan zcherp khonkhurreerend! Foor de laagste prijze make wij de zgitterendste zierade foor uw woonkhamer! Ook uw fietsbhel ferfraaie wij in echt Nederlandsche stijl. Ladons uw opdrachte uitvoere. wij mhake alles en wij khope alles!

SAM & LEVIE BRILLENSLIJPER

Komkommer- en Augurkstraat in het Ghetto

Foor ghoud bethalen wij de hoogste prijze!!

DE SCHULD VAN DEZEN OORLOG RUST OP HET JODENDOM!

HET wereldjodendom en zijn joodsche leiders hebben vroeger nimmer onder stoelen of banken gestoken, dat zij een vernietigenden oorlog tegen het antijoodsche Duitschland op touw zouden zetten.

Zoo schreef de bekende, uit het voormalige Polen stammende joodsche leider der Zionisten Wladimir Jabotinsky in het nummer van Januari 1934 van het blad „Nacha Retsch" het navolgende:

„De strijd tegen Duitschland wordt sinds maanden gevoerd en wel door alle joodsche cultureele gemeenten, door alle joodsche vergaderingen, congressen, handelsvereenigingen, door alle joden over de geheele wereld. Er is alle aanleiding te gelooven, dat ons deelnemen aan dezen strijd van algemeen nut zal zijn. *Wij zullen den oorlog ontketenen van de geheele wereld tegen Duitschland en wel geestelijk en materieel.*"

„Het is de eerzucht van Duitschland weer een groot volk te worden, zijn verloren gegane gebiedsdeelen terug te veroveren en zijn verloren koloniën weer te herwinnen."

„Onze joodsche belangen eischen daarentegen de algeheele vernietiging van Duitschland."

„Het Duitsche volk als geheel en in zijn menschen afzonderlijk is een gevaar voor ons joden."

„Duitschland is altijd geregeerd door mannen, die zich vijandig tegenover het joodsche volk hebben geplaatst, uitgezonderd in het tijdperk, waarin Duitschland onder joodschen invloed stond."

„Wij kunnen daarom onder geen voorwaarde dulden, dat Duitschland onder de huidige regeering weer sterk en machtig wordt."

Zijn niet daarmede de joodsche oorlogsdoeleinden scherp omlijnd? Doch leggen wij het oor verder te luisteren: De jood Alfred Nossig schrijft in zijn boek „Integraal jodendom" op bladzijde 62:

„Vele rabbijnsche autoriteiten spiegelen ons de hulp voor van vreemde volken bij den opbouw van Palestina. Maar een beslissend keerpunt bij dit opbouwend werk zou eerst dan intreden, indien een buitengewone gebeurtenis plaats vindt, *namelijk een wereldoorlog, waarin alle volken tegen elkaar het zwaard uit de scheede trekken.*"

De jood Paul Lévy eischte reeds in 1935 volgens „Rempart" van 13 November 1935:

„Omwenteling tegen Hitler en een preventieven oorlog tegen Duitschland."

De Parijsche jood Loubet schreef (volgens „Welt-Dienst" I-12, bladzijde 4) in een brief aan den voormaligen Oostenrijkschen Minister van Onderwijs, Dr. Czermak, toen deze in 1933 het boek uitgaf „Ordening in het jodenvraagstuk", het navolgende:

„Zeer geachte Heer! Uw boek „Ordening in het jodenvraagstuk" heb ik gelezen als afgevaardigde der Fransche afdeeling van de „Alliance Israélite". Ik wil daarover in het kort het volgende opmerken: Het geduld van het jodendom loopt ten einde. De cultureele wereld van het Westen en ook van Azië en Amerika mist volledig het begrip voor de besmettelijke ziekte van het anti-semietisme, hetwelk niets anders is dan een arisch-duitsche onbeschaamdheid om de aandacht af te leiden van de tallooze, in duizend jaar gemaakte fouten, waaraan het geheele arische volk zich, uit hoofde zijner geestelijke minderwaardigheid, van oudsher schuldig heeft gemaakt. Maak Uzelf niets wijs: met Duitschland, dat schandelijk - stompzinnig-beestachtig-gemeene volk, zullen wij het binnenkort klaarspelen. Het laatste oordeel over het anti-semietisme komt, waardoor alle vijanden der joden ter bestraffing onder handen zullen worden genomen — al zouden het er millioenen zijn. Ik zie niet in, waarom Israël de wijk moet nemen om door een verraderlijke politiek onder den duim te worden gehouden. Het ware beter, indien het ariërdom de plaat poetste. Schrijft U een boek „Ordening in het ariërvraagstuk". Dat is harder noodig. Wacht maar, jullie anti-semieten, jullie zult nog vreemd opkijken!

get. Loubet."

Als gids in de joodsche oorlogsophitsing tegen het Derde Rijk diende zich aan het te Parijs verschijnende blad „Le Droit de Vivre", het orgaan der beruchte „Ligue Internationale contre l'Antisémitisme" (Lica). De voorzitter dezer „Lica", de jood Bernard Lecache, schreef naar aanleiding van het Joodsche offensief voor den joodschen moordenaar Herschel Grünspan, die te Parijs den Duitschen gezantschapsraad Vom Rath had vermoord, in „Le Droit de Vivre" van 9 November 1938, o. m. het navolgende:

„Het is onze zaak de bevrijding der Duitsche en Italiaansche, der Oostenrijksche of Tsjechische joden en niet-joden voor te bereiden, die heimelijk, echter hardnekkig, werken aan de vernietiging der dictaturen."

„Het is de zaak der „Lica" de moreele en economische blokkade van het Hitler-Duitschland, de boycot, te regelen tegen de beulen."

„Het is onze zaak onverzoenlijke vijanden van Duitschland en Italië te zijn. . . ."

„Het is onze zaak, Duitschland, staatsvijand nr. 1, meedoogenloos den oorlog te verklaren. En daartoe moge hier de vaste overtuiging veld winnen: dien oorlog zullen wij voeren, tot de Grünspans niet meer naar den wapenhandelaar behoeven te loopen, om met bloed het ongeluk te wreken jood te zijn."

De beruchte, uit Duitschland geëmigreerde jood Emil Ludwig-Cohn stookte in zijn boek „Het nieuwe heilig verbond" eveneens tot den oorlog tegen Duitschland en Italië op. Hij schrijft:

„De vlam van een nieuw wereldgeweten wordt alleen in de Vereenigde Staten wederom ontstoken. Roosevelt houdt de wacht! Sinds hij aan het bewind is, heeft hij vijf groote redevoeringen gehouden, welke de Vereenigde Staten aan de zijde stellen der democratieën tegen de dictaturen. Zoolang hij het roer in handen heeft, zal Amerika tegen het fascisme strijden."

„Waarom altijd alleen onduidelijk en vaag praten over zekere staten! Het bondgenootschap richt zich tegen Duitschland en tegen Italië en tegen enkele staten, welke misschien morgen al dezelfde beginselen kunnen huldigen. Het bondgenootschap zal waakzaam zijn, scherpziende en hard. In zijn aanval zal het de taal der dictatoriale uitdagers nog overtreffen. Het zal nòch Rousseau nòch Kant citeeren, doch denzelfden toon als de Duitschers aanslaan en dat zal een zeer ontmoedigende uitwerking hebben. Inplaats van maandenlange besprekingen van dertien of zestien regeeringen, op welke wijze troepen tot den terugtocht kunnen worden gedwongen of bombardementen zouden zijn te verhinderen, zullen drie telefonische gesprekken voldoende zijn, opdat den volgenden dag een over vier en twintig uur afloopend ultimatum wordt gesteld, hetwelk in den vorm, waarin het is gegoten, bruikbaar is om den dictators den mond te snoeren."

„Het moge zijn, dat Hitler op het laatste oogenblik tracht den oorlog te verhinderen, welke zijn verwijdering zou beteekenen. Doch hij zal zeker nog worden gedwongen om te vechten."

Kan men nog duidelijker worden?

Ook het te Johannesburg in Zuid-Afrika verschijnende joodsche blad „Zionist Record" blaast mee op de joodsche oorlogsbazuin. In Nr. 41 — 1939 schrijft het:

„Het komt den joden der wereld niet in hun hoofd op te berusten in den toestand van minderwaardigheid, waarin Duitschland hen heeft geplaatst. Zij proclameeren hun elementair recht van medeburger in Duitschland en in elken anderen staat, waarin zij leven en werken en zij zullen alle middelen, welke te hunner beschikking staan, aangrijpen om het herstel hunner rechten in Duitschland en het instandhouden hunner rechten, waar deze ook mogen worden bedreigd, te verkrijgen."

Op 22 April 1938 schreef de bekende Engelsche jodenkrant „The Jewish Chronicle":

„Elke stap, welke er op berekend is om vrees voor een te vroegen oorlog uit te bannen en aan de vredelievende volken een zoo zeer noodige bevrijding te brengen, moet welkom worden geheeten."

„(„Any step calculated to allay the fears of early war, and to bring much-needed relief to peaceful nations, must be welcomed.")"

Het woord „early" (vroeg) bewijst volkomen duidelijk, dat het jodendom altijd naar een oorlog heeft verlangd en ook stellig rekening daarmede heeft gehouden. Het wilde slechts, dat die oorlog niet te vroeg uitbrak, opdat de beide westelijke democratieën Frankrijk en Engeland, welke waren uitverkoren om de kastanjes voor de joden uit het vuur te halen, nog voldoenden tijd overhielden om de versterkingen hunner bewapeningen te voltooien.

Ook de vroegere joodsche Minister van Oorlog van Groot-Brittannië, Hore Belisha, wist haarfijn, wat er van den kant van het jodendom werd uitgebroed. Toen Cecil Rhodes stierf, moeten zijn laatste woorden zijn geweest: „So little done, so much to do." („Zoo weinig gedaan, zoo veel te doen.") In een duidelijke variant op deze woorden, zei de jood Hore Belisha, kort nadat hij Britsch Minister van Oorlog was geworden, in een zijner eerste redevoeringen:

„So little time, so much to do." („Zoo weinig tijd, zoo veel te doen.")

In dit oordeel van den voormaligen Britschen Minister van Oorlog ligt oneindig veel besloten. Er blijkt uit, dat de jood Hore Belisha zeer nauwkeurig op de hoogte was van de oorlogszuchtige voornemens van het wereldjodendom.

Onder den titel „De Fransche joden en de oorlog" maakt het Italiaansche blad „La Vita Italiana" in zijn nummer van October 1939 een uittreksel bekend van een in de Fransche jodenkrant „Samedi" van 23 April 1938 verschenen artikel, waarin het heet:

„De aanstaande oorlog zal een oorlog zijn van de waarheid tegen de methodische leugen, een oorlog van de menschelijke beschaving tegen het wilde en vernielende heidendom, d.w.z. tegen geweld en brutaliteit. *Laten wij onze moreele krachten sterker maken! Wij moeten evenwel ook bereid zijn, den leeuw in zijn hol op te zoeken.*"

Deze aanhaling uit „Samedi" is wederom een doorslaand bewijs, dat de huidige oorlog een joodsche oorlog is, een uitsluitend door het jodendom begeerde oorlog, waarvoor de joden sedert lang met pijnlijke nauwgezetheid voorbereidingen hebben getroffen.

Reeds in April 1941 schreef de beruchte joodsche „Neue Weltbühne":

„Uitsnijden moest men het bruine ettergezwel, den nieuwen militairen staat omsingelen, uithongeren, buiten de wet plaatsen, vogelvrij verklaren! . . . De Franschen moeten marcheeren! Sancties! Sancties!"

„Israël heeft een nieuwen wereldoorlog noodig en wel zeer spoedig! Want alle volken komen tot het inzicht, dat de verschrikkingen onzer eeuw veroorzaakt zijn door samenspanningen der joden".

De jood Jozef Schmidt heeft het voorspeld:

„Ein Stern fällt vom Himmel..."

In dezelfde „Neue Weltbühne" (34e jaargang, Nr. 35, van 1 September 1938) liet de bekende joodsche emigrant Georg Bernhard als volgt van zich hooren:

„...Zoo gaat het niet langer. *Als er niet spoedig een nieuwe wereldoorlog uitbreekt, zullen in den eersten tijd 150.000 tot 200.000 joden de wijk moeten nemen.*"

Op 3 December 1938 berichtte de reeds genoemde jodenkrant „Le Droit de Vivre", in een aan den moordenaar Herschel Grünspan gewijd speciaal nummer, over een „geweldige betooging", het XIde nationale kongres, waarop 800 afgevaardigden den plechtigen eed hadden afgelegd tegen de „Duitsche wreedheid" te strijden.

Aan het slot van dit XIde nationale kongres werd een besluit aangenomen van den jood Bernard Lecache, waarin het verluidt:

„Terwijl het kongres de monsterachtige wreedheden brandmerkt van den Führer van het Derde Rijk, welke het wereldgeweten hevig schokken, *koestert het nadrukkelijk het voornemen de Duitsche volken te verlossen van hun beulen, evenzoo als de andere door hun huidige dictators onderdrukte menschen.*"

„Het zendt zijn groeten aan het republikeinsche Spanje in diens dapperen strijd en betuigt geestdriftig zijn eerbied voor President Roosevelt, die, doordat hij zedelijke waarden hooger aanslaat dan toevalligheden, aan de wereld de werkelijke stem der beschaving laat hooren."

„Het kongres verzoekt hem eerbiedig, doch dringend, *het initiatief te nemen.*"

Hier speelden de joden dus volkomen open kaart. Zij eischten ondubbelzinnig handelend op te treden tegen Duitschland, met andere woorden over te gaan tot een onverwijlde oorlogsverklaring. President Roosevelt moest het initiatief nemen tot een oorlog tegen Hitler.

Heeft Roosevelt dit ook niet gedaan? Heeft hij niet reeds op 15 April 1939, dus enkele maanden nadat dit joodsche besluit was genomen, aan den Duitschen Führer Adolf Hitler en aan het Italiaansche staatshoofd Mussolini een „boodschap" gericht, waarin hij van deze beide staatslieden onder meer ook de verzekering vorderde, geen aanval op Palestina te doen? Roosevelt had weliswaar niet het minste recht, iets van dien aard te verlangen, zelfs behoorde Palestina als Engelsch mandaatgebied nog niet tot de in de Amerikaansche belangensfeer betrokken landen, doch Palestina had zeer veel te maken met joodsche wereldpolitiek, waarvoor Roosevelt te pas en te onpas bereid was alles in het werk te stellen.

Zijn niet alle andere wenschen der joodsche samenzweerders vervuld? Heeft niet President Roosevelt den stoot gegeven tot den oorlog tegen Hitler? Heeft hij niet door den halfjood Bullitt in het bijzonder de Poolsche en Fransche regeering opgezet tegen Duitschland? Heeft hij niet eveneens aan de Engelsche regeering uitgebreide beloften van steun voor het geval van oorlog gegeven? Is niet President Roosevelt ook van joodschen bloede? Heeft hij niet met de krijgslustige verlangens van het jodendom rekening gehouden in elk opzicht en het uiterste gedaan, om den Europeeschen oorlog aan den gang te brengen? In elk geval staat het als een paal boven water, dat President Roosevelt het door het wereldjodendom gevorderde initiatief inderdaad heeft genomen en dat tien maanden na den bovengenoemden joodschen eisch op het XIde nationale kongres de door het wereldjodendom zoo vurig verbeide oorlog tegen Duitschland ook werkelijk is uitgebroken.

Nochtans heeft het wereldjodendom, met dergelijke betrouwbare bewijzen omtrent de joodsche oorlogsophitsing tegen Duitschland voor oogen, den euvelen moed met een gezicht van de vermoorde onschuld te treden voor de openbare meening der wereld en den schijn aan te nemen, alsof het geen vlieg kwaad kon doen of ooit kwaad heeft gedaan. Daarbij zijn in de jaren, voorafgaande aan den oorlog, ook reeds in het buitenland de stemmen talrijker geworden, welke met nadruk het jodendom als aanstichter en verwekker van een toekomstigen oorlog hebben aangewezen.

Zoo haalt het Fransche blad „Action Française" in zijn uitgave van 12 April 1937 een verhandeling aan der „Revue Internationale des Sociétés Sécrètes" over het jodendom en den oorlog. Daarin heet het:

„*Israël heeft een nieuwen wereldoorlog noodig en wel zeer snel!* Want alle volken, het eene na het andere, komen tot de zekerheid, dat de verschrikkelijke schokken onzer eeuw het resultaat zijn van revolutionnaire stroomingen en samenspanningen der joden...."

„*Israël vindt inderdaad dat de tijd dringt! Het moet zijn wereldoorlog hebben,* in naam van den „ondeelbaren vrede", om al diegenen onschadelijk te maken, die zich tegen hem verzetten."

In aansluiting op het groote Fransche partijkongres in den herfst van 1937 schrijft de „Neue Basler Zeitung" volgens „Deutsche Wochenschau" Nr. 46—1937 onder meer:

„Waar gaan wij heen, indien zulke invloedrijke gewichtige persoonlijkheden (zooals Léon Blum, Flandin, Paul Reynaud en Paul Faure) over den oorlog spreken, alsof deze een onafwendbaar noodlot is en misschien zelfs al dicht voor de deur staat? Daar moet men zich toch in allen ernst afvragen: Wie verlangt dezen oorlog? Waar zijn de machten, welke bewust of onbewust op oorlog aansturen? Want van een noodlot of van een „afzakken", zooals Lloyd George zich uitdrukt, kan thans geen sprake meer zijn. Er bestaat ditmaal geen verontschuldiging meer nòch voor de leiders nòch voor de volken. *Wanneer de oorlog komt, dan wordt deze bewust teweeggebracht;* het gaat er dus maar om de schuldigen op te sporen en dienovereenkomstig te behandelen."

Nu, de schuldige aan dezen oorlog is al opgespoord: het is het internationale jodendom, hetwelk thans zoo brutaal is te beweren, dat het volkomen onschuldig is en in het ontstaan en uitbreken van den oorlog op geen enkele wijze de hand heeft gehad!

WIJDINGSDIENSTEN ALS MASKER

Om de Kultuurkamer te misleiden

IN een vorig nummer hebben wij aangetoond hoe onder de Ned. Herv. Gemeente te Weesp door één harer predikanten, ds. Chr. J. Gall, steeds weer onrust en haat wordt gezaaid. Wij hebben toen vermeld, dat deze zieleherder er niet voor terugdeinst, wanneer hem zulks maar gelegen komt, verordeningen en voorschriften op listige wijze te ontduiken. Hoe geraffineerd de dienaar des Heeren daarbij te werk gaat, leert ons het volgend staaltje:

Er had zich onder de leden der gemeente een zangkoor gevormd, dat onder leiding stond van den organist der Ned. Herv. Kerk, die — stel U voor! — het aangedurfd heeft, aanhanger der nieuwe orde te zijn. Dit was echter niet van algemeene bekendheid, zoodat de hetze-elementen, die uiteraard in deze christelijke gemeente ook niet schaarsch zijn, den man voorloopig niet lastig vielen. Het zangkoor telde een 80-tal leden.

Toen.... kwamen de vereenigingsvoorschriften. Het bestuur (dat allerminst met de oproerige neigingen van ds. Gall sympathiseert) aarzelde geen oogenblik om, zooals was voorgeschreven, het koor te laten inschrijven, als zijnde een niet-commercieele vereeniging. Men deed zulks zonder den dominee er in te kennen, daar deze ook geheel buiten het koor staat. Maar daarna werd het schrikbeeld van zoovele anti's, de Kultuurkamer, gesticht en ds. Gall zette zich te peinzen op de middelen, die moesten voorkomen, dat het zangkoor, gevormd door leden van „zijn" gemeente, ook maar iets uitstaande zou hebben met een zóó heidensche instelling als de genoemde kamer.

Het vruchtbaar predikantenbrein van den Eerwaarde — wanneer het gaat om wetten en verordeningen te ontduiken, zijn sommige geesten in dezen tijd bijzonder vindingrijk — had spoedig iets uitgedacht om de klip van de Kultuurkamer te omzeilen. „We maken er eenvoudig een kerkkoor van", aldus overlegde hij, „ik heb gehoord, dat die koren niet bij de Kultuurkamer behoeven te worden ingeschreven."

Toen hiertegen aangevoerd werd, dat de kerkeraad zeker niet zouden goedkeuren, dat des Zondags in de Ned. Herv. Kerk koorzang zou worden ingevoerd, had de listige obstructionist reeds een ander plan klaar.

„Weet u wat we dan doen?" zei de listige predikant. „We laten het koor alleen concerten geven, maar dan s p r e e k i k e r w e l e e n w o o r d j e bij EN DAN NOEMEN WE HET MAAR EEN WIJDINGSDIENST"......

Och ja, „we noemen het maar een Wijdingsdienst", en de goedgeloovige gemeente, die van al dat geknoei en gekonkel niets weet, zit in devote stemming neer tijdens het concert, dat ter wille van den sabotagelust van één harer dominee's onder valsche vlag moet worden gegeven. Welk een wijding moet er toch van zoo'n wijdingsdienst uitgaan!

Het mooist van alles was nog, dat een dergelijke verdraaiïng der feiten geschieden zou in navolging van het Gereformeerd Jeugdkoor (óók een Weesper zangvereeniging), dat eveneens niet ingeschreven is bij de Kultuurkamer, maar toch zeer onlangs een openbaar concert in de Gereformeerde Kerk heeft gegeven.

Het is echter, trots alle handige opzetjes van ds. Gall, anders geloopen dan hij zich had voorgesteld; want eerstens zijn ook kerkkoren verplicht zich bij de Kultuurkamer te melden en dan.... had de inschrijving van het Ned. Herv. Zangkoor te Weesp reeds automatisch plaats gehad, omdat het bestuur immers het koor had laten inschrijven als niet-commercieele vereeniging.

Toen de prediker van het haatevangelie dit vernam, kende zijn gramschap geen grenzen. En daar hij toch iets moest doen om zijn woede te koelen, wist hij te bewerkstelligen, dat het uit niet minder dan 80 zangers en zangeressen bestaande koor ontbonden werd. Maar.... ook dat ontbinden behoeft de officieele goedkeuring en wel wederom van de Kultuurkamer!

Hoe vreemd zal de Weesper Eerwaarde straks opzien, als hem blijkt, dat zelfs een koor, dat na 1 September 1940 werd opgeheven, geacht wordt nog v o o r t t e b e s t a a n en daarom aan al zijn verplichtingen moet voldoen. Zal dominee over eenigen tijd bij de 80 zangers en zangeressen rondgaan om de achterstallige contributie te innen of zal hij uit eigen portemonnaie het honorarium van den directeur bijpassen?

Hoe het ook zij, wij wenschen, dat de zaak hier niet mee is afgedaan. Dat ds. Gall met zijn eigen christelijke waarden loopt te sollen en te marchandeeren is z i j n zaak — ongetwijfeld zal hij wel weten hoe en wanneer hij daarvoor verantwoording moet afleggen! Maar dat hij zijn positie als predikant misbruikt om díe maatregelen, welke beoogen een gezonde kultureele ordening in Nederland te scheppen te saboteeren, dat is de zaak der gemeenschap! Daarom roepen wij den priesterlijken saboteur van Weesp hier ter verantwoording. Over aardsche dingen wordt aardsch recht gesproken!

EEN CHRISTELIJKE JODENSLAAF TE WEESP.

MEESTER BOUHUYS onderricht zijn leerlingen in de eerbewijzen voor de Jodenster

Woensdag 29 April j.l. is in Weesp het „zuiveringsproces" voltrokken, hetgeen beteekent, dat dit stadje voortaan van woestijnnomaden zal zijn bevrijd. Te pl.m. 1 uur in den middag maakten de joden een laatsten trotschen rondgang door „hun stad", uitgeleide gedaan door tal van inboorlingen, waarbij het merkwaardige was, dat deze meerendeels allerchristelijkste Weespenaren zich demonstratief verlaagd hadden tot jodendienaars, door.... zich te belasten met het dragen der koffers en tasschen van de vertrekkende joden. Wat zegt U? Meent U, dat wij ons vergissen, en dat de joden niets mochten meenemen? „Aggenebbesj, voor wat zou ik niet zoo'n pietsig klein herinneringetje aan m'n lekker schtinkende woning mogen meenemen naar het Amsterdamsche ghetto?"

En voor al die kleine dingsigheden waren groote koffers en tasschen noodig, waarmede de Weesper Christenen zich zelven vrijwillig hadden belast, terwijl de joden ook niet het kleinste pakje droegen, maar op de bekende wijze druk liepen te gebaren.

Ondertusschen symboliseerden deze Weesper Christenen, die als lastdieren der joden fungeerden, op wel treffende wijze hetgeen zich alle eeuwen door heeft afgespeeld: De niet-joden hebben altijd moeten werken, waar de joden sjacherden en zwendelden om aan den kost te komen, terwijl de goyim bovendien nog werden bedrogen en uitgezogen.

Op een der tunnelwanden was een biljet geplakt, waarop met groote letters te lezen stond: „Tot weerziens!" Hoe geestig en hoe ontroerend! Vervuld van de honingzoete beloften, welke de Oranjezender den Weesper Christenen had gedaan, hadden zij dat biljet in den tunnel opgehangen en geen stationschef, die daarop aanmerking maakte en geen politieman, al dan niet in burger, die het ding verwijderde. „Tot weerziens"! Maar voorloopig was het dan toch een afscheid. En een afscheid, dat die zoo intens meevoelende Weesper Christenen dusdanig aangreep, dat ze.... zoowaar tranen vergoten. Wij zagen een als heer gekleed persoon, met een eenigszins landelijk uiterlijk, die als een kind stond te grienen. Aan iemand, die een eind verder met een lach op het gezicht dit stond gade te slaan (en die dus blijkbaar niet tot het halfgare stelletje behoorde, dat zich zoo aanstelde) vroegen wij: „Is die man, die daar zoo gek doet, misschien nog verre familie van de vertrekkenden?"

De lachende reiziger antwoordde: „Hoe komt U er bij? Het is meester Bouhuys, een onderwijzer van de Christelijke school. Hij is al eens in Den Haag op het matje geroepen om z'n vlegelachtig optreden tegen N.S.B.'ers...."

Inderdaad: meester Bouhuys is al eens op het matje geroepen. Maar het wordt tijd, dat dit heerschap op een àndere mat komt te staan. Deze aanbidder van Jahwe heeft het n.l. bestaan om onlangs minstens twee maal voor zijn klas te treden met een groote gele Jodenster en te zeggen:

„Kinderen, daarmee moeten nu alle joden loopen. Nu moeten de menschen in Weesp net zoo doen als die in Amsterdam en diep hun hoed afnemen voor alle joden, die met dit teeken loopen!"

Dat is meester Bouhuys, de allerchristelijkste verslinder des Ouden Testaments, de opvoeder der Germaansche jeugd! Voor kinderen van 10 en 11 jaar heeft hij zijn vuige taal uitgekraamd!

Wij zijn van meening, dat deze houding een Nederlandschen paedagoog onwaardig is niet alleen, maar dat dit heerschap bovendien de geheele onderwijswereld dermate te schande maakt, dat zijn onmiddellijke verwijdering noodzakelijk is. Geen demonstratieve jodenknechtschap voor de klas!

CORRESPONDENTIE

„Aandachtige lezeres" van 20 jaar gelieve naam en adres op te geven, daar wij haar anders niet van dienst kunnen zijn!

Verschillende lezers stellen vragen aan de Redactie zonder zich bekend te maken en verzoeken een antwoord in de Misthoorn. Wij kunnen daarop alleen ingaan, als het kwesties van algemeen belang betreft, waarvan wij kunnen verwachten, dat zij een groot deel van onzen lezerskring zullen interesseeren. In alle andere gevallen moeten de briefschrijvers hun naam en adres opgeven.

Mr. E. BONN

Naar aanleiding van een brief van een lezer in de Misthoorn van 25 April j.l., waarin mr. E. Bonn te 's-Gravenhage als jood werd bestempeld, zijn ons de afstammingspapieren van den betrokkene verstrekt, die uitwijzen, dat deze kwalificatie niet gerechtvaardigd is. Hoewel de verantwoordelijkheid voor ingezonden stukken uiteraard bij den inzender ligt, stellen wij er prijs op deze rechtzetting hier op te nemen. De in den brief genoemde tinnen soldaatjes vormen een historische verzameling.

DE STEM DER PERS.

GERMAANSCHE BEZINNING

HET jaar 1940 is voor ons volk een waarschuwing geweest, van even groote beteekenis als die van 1568, toen zich Germaansche gewetensvrijheid tegen godsdienstdwang verzetten ging. Het jaar 1940 schudde ons volk wakker, verwarde het, bezwaarde het en stelde het in een wereld van vragen. In de eerste plaats werd onze kultuur zelf een probleem.

Dat de Rijkscommissaris voor de bezette Nederlandsche gebieden, Rijksminister Seyss-Inquart, bij verschillende gelegenheden verklaarde, dat onze kultuur een zelfstandig leven zal blijven leiden, maar dat het Nederlandsche volk in deze tijden geroepen is, de tijdsgebeurtenissen te verstaan en zich open te stellen voor de nieuwe orde van zaken in heel Europa — dit was het antwoord op bovengenoemd probleem. Het antwoord was duidelijk: inschakeling in Germaansch Europa met behoud van die volksche krachten, die bijdragen voor een Germaanschen opbouw kunnen leveren.

De idee der Germanitas is voor de kultureele opvoeding en voorlichting van ons volk zoodoende opnieuw tot leidend beginsel geworden.

Dit is onze eerste taak: Germaansche geesteshouding, Germaansche daadkracht. Germaansche geschiedenis te leeren kennen en zoo onze taak te weten. Nog steeds heeft onze kultuur een Germaansche missie, en moet zij haar gaven in dienst stellen van de idee der Germanitas. Wat wij noodig hebben is kennis dier idee uit mythe en ethiek, uit historie, psychologie en volkskunde. Boven ons hoofd moet een duidelijk beeld, een oerbeeld van den Germaanschen mensch uitrijzen, van zijn macht en zwakheid, van zijn prestaties en zijn gevaren, die hij in zich bergt. Germaansche levensstijl moet geen leege leus, doch een inhoudsrijk begrip worden. Een opleving zal plaats vinden en vindt reeds plaats in al die onderzoekingsgebieden, die tot een helder begrip van de Germanitas kunnen bijdragen.

De tweede taak onzer kultuur is, zichzelf opnieuw te gaan ontleden, zich in zichzelf te verdiepen, haar mogelijkheden na te speuren, haar vermogens te ontdekken. Het moet in de toekomst onmogelijk zijn, dat een Nederlandsch schrijver zijn inspiratie put uit Fransch surrealisme en intellectualisme. De Nederlandsche kunstenaar zal moeten worden opgevoed in den geest der grootste Germaansche kunstwerken. Zijn individualisme zal plaats moeten maken voor een hoog verantwoordelijkheidsgevoel tegenover onze Germaansche kultuur. Verkeerde geschiedbeschouwing, ook op kunsthistorisch terrein, heeft onze kunst niet geleerd, waar haar diepste bronnen in ras en stam liggen, integendeel: de kunst der laatste decennia vooral zocht haar steun in een rasloos internationalisme. Zij ging in Afrika bij de negers en de oude Egyptenaren in de leer en probeerde het bij tijd en wijle eens bij de „kunst" van kinderen en idioten, in de meening, dat hier de menschelijke uiting het zuiverst was. Het was een verval, een ontaarding, een spotten met iedere Germaansche traditie, zooals wij Nederlanders, die sinds de zeventiende eeuw, ja sinds Brueghel in het bloed hebben. Ieder werkte naar stemming en inzicht en het individualisme vierde hoogtij.

Toch blijft het waar, dat groote en sterke kunst altoos voortkomt uit den gemeenschappelijken grond van een volk, een stam, een ras. Het gaat in de kultuur noch om het individu noch om het algemeen-menschelijke, doch om uitdrukking van een verband met volk, stam en ras. Daarom is het onze taak, onzen Germaanschen aard scheppend in onze kultuur tot uitdrukking te brengen, de thema's van alle groote Germaansche kunst, het Faustisch karakter van onzen levensstijl in onze kunstwerken naar voren te brengen, zooals vroeger eeuwen een klein aantal van ikonografische thema's eindeloos, maar altijd in anderen vorm hebben herhaald.

Na de humanistische opvoeding, die geslachten lang onze jeugd haar kultuur heeft bijgebracht, moet er een Germaansche opvoeding in ons volk komen. De capaciteiten zijn er, maar zij zijn veelal verkeerd gericht. Wij hebben thans dichters en schilders, die van Europeesche beteekenis zouden kunnen zijn, indien zij slechts deze nieuwe Germaansche aera zouden kunnen begrijpen en zich daarin zouden laten inschakelen. Ons volk is niet bedorven, maar kultureel geheel verkeerd gericht. Het Humanisme heeft het van het goede spoor geleid en het in zijn verval meegesleurd. Dat wij ons zelf moeten blijven, beteekent nu niet meer, dat wij een kultuur van individualisten blijven scheppen, maar dat wij ons en onze kultuur in dienst stellen van de idee der Germanitas. Dit beteekent een geestelijk Réveil, veel dieper en veel breeder dan het religieus Réveil van de negentiende eeuw, dat juist de negativistische neiging van ons volk heeft versterkt. Geestelijke herziening wordt van onze kultureele werkers geëischt, geen dwang kan hier worden opgelegd. Zooals eeuwen lang de Grieken zonder meer onze voorbeelden waren, zoo zullen wij ook in Nederland ons zelf, onze schilders, onze baksteenbouwmeesters, onze prozaïsten en dichters, onze eigen musici en onze opvoeders tot voorbeeld nemen. Wij Germanen kijken de wereld in met een anderen blik dan de Grieken. Wij leven op anderen bodem en zijn van ander bloed. Hier ligge onze maatstaf en ons richtsnoer!

Zoo staat de Nederlandsche kultuur op dit moment: zij moet zich van Germaanschen stam bewust worden, elk schepper in de stilte van zijn arbeid voor zich.

Ons volk heeft een Germaansche missie. Daarom moet het er voor zorgen, dat zijn prestaties naar buiten uitstralen, dat men het niet kent als een volk van klompen en windmolens, maar als een kultuurvolk van hoogen rang en met een verleden van zeven eeuwen achter zich.

Ons volk heeft in de laatste twee eeuwen, waarin het in Europa geïsoleerd van het Rijk stond, zijn gaven niet verloren. Het heeft zijn activiteit slechts verzuimd te gebruiken. Na de gebeurtenissen van 1940 kan onze kultuur opnieuw aantreden. De Germaansche idee heeft in Europa de overhand genomen: energie wordt losgemaakt en ook voor Nederland is er een uitweg uit een periode van meer dan twee eeuwen, waarin bij ons geen kultureele wereldgeschiedenis meer werd gemaakt.

Germania verwacht van ons, dat wij ons dienend inschakelen. Aan dezen roep gehoor te geven — ziedaar onze kultureele verhouding tot Germaansch Europa is een vraagstuk belangrijker dan welke maatregelen ook. De Nederlanden willen aantreden in het front der Germaansche kultuur.

(Prof. dr. T. Goedewaagen in „De Schouw")

WOORDKRAMERIJ

„De gevierde redenaar X is te B.... gaan spreken voor de Vlaamsche arbeiders." „Onze geliefde aanvoerder Z.... opende het nieuwe kamp te A....", „De geniale schrijver Y...." En zoo heeft van Mozart getuigd...." En zoo gaat het verder, tot men er zeeziek van wordt.

Wat zitten we weer in de woordenkramerij! Wat worden er weer wierookvaten stukgeslagen op neuzen die daar niet tegen bestand zijn! Het doet denken aan den tijd, toen Van Cauwelaert in nogal ruime kringen de man van de situatie was. Toen bestond er een krant, (God hebbe haar ziel) die om den anderen dag, en soms twee dagen achter mekaar, een lyrisch stukje proza ten beste gaf over „onzen gevierden burgemeester", „den geliefden leider van de Vlaamsch-demokratische kamerfraktie" en „den genialen bezieler van het Vlaamsche volk in zijn strijd voor recht en gelijkheid".

We hebben ons laten wijsmaken, dat de betrokkene zulks heelemaal niet bespottelijk vond en integendeel wel eens sputterde, omdat er zoo weinig over hem in zijn lijfblad verscheen, waarop men hem dan met de noodige roode en blauwe potloodstrepen nummers kon voorleggen, waarin vijf- tot zesmaal in de meest lovende termen over hem werd gesproken.

Zijn we daar nu weer aan toe? Moeten de potentaatjes die — niet steeds zonder verdienste — een eenigszins vooraanstaande positie hebben veroverd, weer een sleep van zolenlikkers hebben, die hen bij elke gelegenheid „gevierd", „geliefd", „bewonderenswaardig" en „groot" noemt? Het doet denken aan Van Cauwelaert, zeiden we. Het doet nog meer denken aan Baas Ganzendonck, want Van Cauwelaert had toch nog een zeker formaat.

Laten ze, als ze werkelijk leiderskwaliteiten of genie meenen te bezitten, denken aan het feit, dat niemand van „den grooten Napoleon" of „den gevierden redenaar Adolf Hitler" of „den grooten Shakespeare" spreekt. Napoleon, Hitler, Shakespeare — dat is genoeg. Zooals dichter bij huis en bij de kwestie, de vooraanstaanden van het V.N.V. zich vergenoegen met Staf de Clercq ONZEN LEIDER te noemen en niet „onzen gevierden leider", „onzen dierbaren leider", enz....

Een beetje minder ijdelheid, mijne heeren! En een beetje meer trots.

(J. d. B. in „Volk en Staat")

De Führer

Wat het Nationaal-socialisme beteekent, — het wáre en éénige Nationaal-socialisme, dat zin en reden van bestaan heeft; het éénige, dat de volken gezond en gelukkig kan maken en dat ons voor altijd zal verlossen uit de klauwen van gewetenlooze politiekers, geldmagnaten en alle slag duisterlingen, —

....de Führer, Adolf Hitler, heeft het niet alleen in zijn geniaal werk „Mein Kampf" geschetst, maar het sedertdien op duizendvoudige wijzen toegelicht en inderdaad reeds omgezet, overal waar dit reeds mogelijk was. En zijn belofte, dat hij, na dezen oorlog, zijn programma met verdubbelde krachten zal doorvoeren, is voor de millioenen, die zijn onbegrensde liefde voor zijn volk en het heele Germanendom kennen, een voldoende waarborg.

Zoo is Adolf Hitler niet gebleven — en kòn hij ook niet blijven — de Führer voor het Duitsche volk alléén, doch moest hij worden — en wordt hij ook thans erkend —: **de Führer van ons allen: de éénige in wien wij gelooven kunnen; de éénige op wien wij vertrouwen kunnen, de éénige ook, die onze liefde in onbegrensde mate verdient: de liefde en toewijding van Nederland, van Vlaanderen, van allen, die hun kennen en kunnen in den dienst stellen.... niet van een kliek, niet van een groep, niet van een klasse, niet van een kerk, niet van eenige geldmacht of van een bloedlooze humanitaire idee, doch van het algeheele volk, dat grond- en bodem-verbonden leeft in de Germaansche wereldruimte....** en dat in dezen oorlog vecht, met het Duitsche volk tezamen, op leven en dood, voor het behoud van zijn bestaan in een nieuw Europa, onder de leiding van hem, die méér is dan „een groot staatsman", méér is dan een „vorst", méér dan een „parlementaire regeering", ...wijl hij is: een **historische verschijning**: de stootkracht tot een nieuwe wereld; de smeder van een nieuw volk; de schepper van een nieuwe kontinentale macht; de redder van het Germaansche ras; de bewustwording van het beste, het oorspronkelijkste, het eeuwige dat in ons volk leeft, maar sluimerde op den bodem der volksziel, of stelselmatig werd onderdrukt met valsche theorieën, verwrongen leerstellingen, waandenkbeelden en geestelijke inspuitingen door een kliek of kliekjes, waar het heilig eigenbelang, het fijngeslepen egoïsme richtlijn was en hoogtij vierde!

Zoo heeft deze jaardag des Führers voor ons zijn bizondere beteekenis en is het een gebeurtenis, waarbij wij even stil te staan hebben, om onze gedachten te concentreeren op de figuur van deze unieke verschijning in de geschiedenis der volkeren; alles wèg te denken, wat tuschen hèm en ons staat, om des te zuiverder zijn revolutioneerende beteekenis te schouwen en des te inniger met hem verbonden te worden: met hèm, **den eersten soldaat van zijn volk, maar** tevens: **den grootsten kameraad dien wij bezitten!**

Want ook dit onderscheidt den Führer — ònzen Führer —, van alle vroegere staatshoofden en regeerders: ....dat hij **met** geheel zijn persoonlijkheid diep geworteld **blijft in zijn volk, in „het volk", zóó diep, dat wij zijn polsslag in ònzen polsslag voelen, en dat hij óók in óns lééft als datgene, wat hij in eere en kracht, in waarheid en trouw heeft hersteld: de kameraad,** die lief en leed, vreugde en verdriet, **alles met de zijnen deelt!**

Zoo iemand is een Godsmensch.

Zoo iemand mag zeggen, dat: „Menschenrecht bricht Staatsrecht".

Zoo iemand wéét en belééft het in zijn diepste wezen, dat „nicht die Masse erfindet und nicht die Majorität organisiert oder denkt, sondern in allem immer nur der einzelne Mensch, die Person".

Zoo iemand is Adolf Hitler, die door duizenden wordt begrepen, door millioenen wordt aangevoeld en gevolgd; maar waarvoor de schaduwen „angst" hebben.... die **„schaduwen"**, waarvan de groote Vlaamsche dichter: René de Clercq, eenmaal, in zijn strijd om de volksche zelfstandigheid, getuigde:

Gij die maar duldend durft te streven,
Die strijdende niet strijdend zijt,
Gij die maar halveling kunt leven
En in uw lijdzaamheid niet lijdt.

Gij baart het goede, noch het slechte,
Noch de gedachte, noch de daad;
Gij zijt de schaduw van het echte
Die uitgewischt geen sporen laat.

En gij ligt laag, ligt voor de voeten
Van al wie sterk in 't leven staan,
De schaduwen willen niet, zij moeten!
En waar wij treden zult gij gaan!

Soms is het nacht of mist of regen;
Dan schijnt gij ver en heen te zijn,
Doch duidelijk teekent gij de wegen
Als 't helder wordt en zonneschijn.

Heil Hitler! Sieg Heil!

(Jef Hinderdael in de „Hollandsche Post")

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN
met bier of snaps; dan zal 't U blijken.
dat het een „goden"-eten is
De prijs is billijk — kom maar kijken
't wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar VAN DER EIJKEN
gij weet bij 't scheiden van geen wijken.
Als 't klokje van elf uur er is.

CAFÉ G. H. VAN DER EIJKEN
VIJZELSTRAAT 49 — TELEFOON 31208

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn,
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

WIJ KOOPEN ALLE SOORTEN
OUD PAPIER
VAN DRUKKERIJEN, FABRIEKEN ENZ.
WED. C. BENDER
RUSTENBURGERSTR. 34-38 - TELEF. 95061

EDUARD WESSING & ZOON
ASSURANTIEBEZORGERS
Rokin 88—90, Tel. 30760 en 47844
verzorgen op vakkundige wijze
AL UW VERZEKERINGEN
Individueele behartiging Uwer belangen

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

Zuigers

Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen

N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427, AMSTERDAM-C.

De Verkeers Politie Gids

is het EENIGE politieorgaan, dat naast vak-literatuur

blijken geeft

den NIEUWEN TIJD, die wordende is, te verstaan.
Vraagt PROEFNUMMERS aan de Administratie: Kerkstraat 375
Amsterdam-(C.) Telefoon 36471

Het adres voor onze archieven, afvalpapier, confectieafval en lompen, oude metalen in elk kwantum is?

Gebr. THEUNIS
AMSTERDAM, Lijnbaansgracht 55-70
Telefoon 49326

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN SLAAPKAMERS

MEUBELEN
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
huis en haard
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM
TEL. 31215

---

voor KLAVARSKRIBO muziek
MUZIEKHANDEL „CRESCENDO"
VRAAGT GRATIS PROEFLES
Bewindvoerder kam. P. SCHUURMAN
AMSTERDAM — WESTEINDE 10 — TELEF. 40439

Drukkerij „ELCO"

J. L. BUITENDIJK — Treuhänder
Groenburgwal 4—12, Amsterdam-C.
Tel. 43711. Speciaal ingericht voor
Periodieken en Kleurendruk

„WESTFALIA"

STEENSTRAAT 117 - ARNHEM - TELEFOON 22016

Bilder und Plastieken der Fürhenden Männer von Partei, Staat und Wehrmacht

Verlag: Heinrich Hoffmann Friedrich Franz Bauer

Foto's van Dr. E. H. van Rappard in SS uniform
f 0.35 f 1.35 en f 2.35

franco per post na ontvangst van het verschuldigde bedrag op postrekening 4278 t. n. v. M. Kollenhoven, Arnhem

Levering door geheel Nederland en Duitschland

Abbonneert U op Signaal door storting van f 2.40 voor halfjaar-abonnement, f 4.80 voor jaar-abonnement. Franco per post

---

De democratie

ontnam het Volk geloof in eigen kracht, in eigen kunnen, vernietigde de persoonlijkheid, maakte van den mensch een karikatuur en van het Volk een verzameling onmondigen. Thans kan men weer vrij ademen, maar niet iedereen ziet dit in, lang niet allen gelooven hieraan.

Hier ligt een taak voor de sprekers

Het Volk weer geloof te geven in eigen kracht, van de karikaturen weer persoonlijkheden te maken en hen op te wekken tot nieuwe daden van krachtsinspanning.

Wilt U hieraan medewerken?

Neem dan Donders' beproefden cursus „voor de vuistweg spreken" ter hand, want ook U kunt vlot en vrij leeren spreken, indien U naast den wensch ook den moed hebt om aan te pakken.

Den wensch hebt U zonder twijfel, maar den moed?

30 blz. geill. prospectus franco per post na storting van 22 ct. op postrekening 12.42.42 of ontvangst van 22 ct. aan postzegels bij
DONDERSSCHOOL, Laan van Meerdervoort 495, DEN HAAG

Bezoekt de
RESI BAR
Korte Poten 18 - Den Haag
Het toppunt van gezelligheid. aanbevelend,
PIET RIJKEN en RESI LINDNER

Wie Ratelbands brood eet
weet kwaliteit te waardeeren

KOSTER & LUIJTERS
Geraniumstraat 3 * DEN HAAG
Telef. 332645 - 338698
LOODGIETERS EN SMEDEN

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
Nederlandsch Octrooi No. 46996

Arnhemsche BRETELFABRIEK
„KANO"
KAN & Co. — TELEFOON 22120
ARNHEM

VERKOOPLOKAAL
ROERMONDTPL. 88 ARNHEM
TELEFOON 20628
T. Ganzenkolk
BEËEDIGD MAKELAAR EN TAXATEUR

In ons archief ontbreken de volgende nummers van De Misthoorn.

1940: Nr. 45 tot en met 51, Nr. 56, (15 Aug.), Nr. 69, (31 Nov.).

1941: Nr. 78 (1 Febr.), Nr. 81 (22 Febr.), Nr. 82, (1 Maart), Nr. 84 (15 Maart), Nr. 85 (22 Maart).

Wie onzer lezers kan ons deze nummers toezenden? Postbus 367, Amsterdam.

Steunt ons Blad

HOOG- BETON- WEGEN- **BOUW** AANNEMERSBEDRIJF **P. en J. REYNHOUDT**
GROND- EN HEIWERKEN
1e WETERINGDWARSSTR. 50a, AMSTERDAM C., TEL. 40517

K 2745